

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Zprávy Ad limina apostolorum (k prahům apoštolským): z návštěvy českých a moravských biskupů v Římě	4
Osobnost Zemřel Mons. Josef Stejskal	7
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	11
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze Pastýřský list Mons. Jana Baxanta k první neděli postní Rok rodiny List papeže Františka adresovaný rodinám	12 14 14 17
Charita Výsledky Tříkrálové sbírky 2014	18
Pozvánky Zveme vás na Katolické dny v Řezně Pozvánky, knižní nabídka Pořad Studia Štěpán Radia Proglas, z diářů biskupa a generálního vikáře	16 20 22
Fotogalerie Ad limina apostolorum, Řím	23

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
úvodu autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
březen 2014 • 19. ročník • 2. číslo • 20 Kč

Pokání a odpuštění

V evangeliu podle sv. Jana zaznívají slova, která mají velký význam pro každého z nás: „Ani já tě neodsuzuji.“ Nemusíme být odsouzeni, když přijmeme Boží odpuštění. V tom spočívá křesťanská naděje.

Jako dobrý pastýř jde do pustin, aby odtud přivedl zatoulanou ovci, tak také Dobrý pastýř, Ježíš Kristus, vychází do situace zatoulaného lidstva. Vchází do vlastního lidského domnění odloučenosti od Boha, když volá: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Vchází do stavu lidstva odloučeného od Boha, aby nás odtud vyvedl a přivedl zpět k životu. Po prvním hříchu se život rodí jedině v bolesti, tak také náš věčný život se kvůli hříchu zrodil v bolesti kříže. A jak závažné a samo o sobě bolestivé bylo odloučení lidstva od Boha, tak bolestivý byl návrat lidstva k Bohu v krvavé oběti Ježíše Krista.

Odtud lze mluvit o vykoupení. Ale co spása? Ke spáse je třeba pokání a Boží odpuštění.

Pokání má co do činění s naším osobním návratem k Bohu. Protože není v našich silách vrátit se po hříchu k Pánu Bohu, zbývá jediná možnost: Vstoupit do „návratu“ Toho, který návrat vykonal za nás: vstoupit do oběti Ježíše Krista a přijmout její ovoce. Tím ovocem je odpuštění hříchů. Důsledky našeho „vstupu do Kristovy oběti“ se pak projevují mj. kajícím smýšlením a průměrnými skutky sebezáporu a modlitbou.

Prvním krokem učiněným z naší strany pro odpuštění hříchů je poznání vlastní hříšnosti. Nepřítomnost takového poznání byla jedním z důvodů, proč nebylo farizejovi odpuštěno, když se spolu s celníkem modlil v chrámě. Jeho modlitba byla pravdivá – skutečně pečlivě odváděl dokonce i dobrovolné desátky. Jeho děkování bylo také upřímné. Ale kajícnost nulová.

Mezi známky kajícího smýšlení a opravdového obrácení patří to, že neřešíme přesprávní chyby jiných lidí. Podívejme se na začátek zmíněné modlitby farizea, jak rozebíral lupiče, vrahy atd. Neměl kající smýšlení. Někdo si nyní může říct: „Nekradu a nikomu neublížuji, ostatní ano. Jsme snad na tom všichni stejně?“ Každý hřích bez ohledu na svou velikost je tak neslučitelný s Boží svatostí, že abychom mohli být spaseni, musí být zcela odpuštěn. Lehký jako těžký. Všichni jsme hříšníci – tak či onak. Přestože nás lehký hřích nezbavuje milosti posvěcující, je naprosto nepřijatelný. Když by někdo nekajícně a zatvrzele setrval v „pouze“ „malém, velmi malém“ lehkém hříchu, pro svou zatvrzelost v nekajícnosti směřuje k zavržení.

Obrácení, totiž změnu smýšlení, můžeme dobře vidět na marnotratném synovi. Když se vracel domů, jistě si neřikal: „Najím se a zase odejdu.“ Jeho lítost byla totiž opravdová. Proto také mohlo dojít k usmíření s otcem. Kdybychom přistupovali ke svátosti smíření s rozhodnutím hřešit pořád dál a stejným způsobem, nic by se nám ve zpovědnici neodpustilo, jen bychom se ještě navíc dopustili svatokrádežné zpovědi a pak svatokrádežného přijímání. Proto také nemají smysl posměšky, které na naši stranu občas zaznívají: „Zhřešíte, vyzpovídáte se, pomodlíte se tři zdrávasy a jdete hřešit zase nanovo.“ Takto to nefunguje, zde by se nic neodpustilo. Podívejme se znovu na marnotratného syna a jeho otce. Jedině takto to funguje. Vědomí, že opět zhřešíme, není překážkou odpuštění. Překážkou by bylo rozhodnutí hřešit dál bez polepšení anebo souhlas s hřešením.

Vedle poznání vlastní hříšnosti je třeba především poznávat Boží připravenost odpustit. Když vidíme nekonečné Boží milosrdenství, nelze zoufat.

Na počátku postní doby proto zaměřujeme pozornost jak na pravdivé poznání sebe před Bohem, tak také na Boží lásku k hříšníkovi. Také na kříž. Hříchy nám nejsou odpuštěny za ty dva tři zdrávasy, jak říká zmíněný posměšek. Tím platidlem není naše pokání, ale to, co Pán Ježíš vykonal za nás a co se projevuje na kříži.

R. D. Josef Peňáz, Postoloprty

Tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.

(Mt 6,1-18)

ček prahům apoštolským

Po osmi letech se konala cesta českých a moravských biskupů do Říma nazvaná Ad limina apostolorum („K prahům apoštolským“). Její součástí bylo setkání s papežem Františkem, návštěva mnohých vatikánských kongregací, mše svatě v hlavních římských bazilikách a řada dalších setkání.

Návštěva se konala ve dnech 11. až 17. února 2014. Během ní se čeští a moravští biskupové dvakrát setkali s papežem Františkem – ve středu 12. února při generální audienci na Svatopetrském náměstí a během páteční soukromé audiencie 14. února.

Při generální audienci Svatý otec požehnal korunky k staroboleslavskému Palladiu země české a korunu pro sochu olešnické Panny Marie (kopii palladia dostal od našich biskupů jako dar). V jejím závěru řekl: „*Draží bratři, vyřídte můj pozdrav svým kněžím, řeholníkům a řeholnicím i věřícím laikům. Buďte si jisti, že se modlím za vás i za ty, které vám svěřil Pán. Modlete se také za mne. Spolu s požehnáním korunek Palladia země české a Panny Marie Olešnické uděluji ze srdce vám a české církvi apoštolské požehnání.*“

Svatému otci zazpíval katedrální sbor Cantores Gradencenses, posílený o pěvce Severočeského filharmonického sboru Česká Lípa a sboru

z farnosti v Místku, který naše biskupy a poutníky během návštěvy v Římě doprovázel.

V samotném závěru audiencie pak zazněla na Svatopetrském náměstí česká státní hymna.

Kromě oficiálních jednání návštěvy Ad limina se biskupové pravidelně setkávali se třemi stovkami českých a moravských poutníků (mezi nimi bylo i několik z litoměřické diecéze). Každý den společně slavili mši v jedné z hlavních římských bazilik. V první den návštěvy sloužil mši svatou u hrobu apoštola Petra ve Vatikánu kardinál Dominik Duka, v pátek 14. února se věřící různých slovanských národů zúčastnili mše nad hrobem sv. Cyrila, od jehož smrti uplynulo 1145 let. V sobotu 15. února byl hlavním celebrantem mše svatě v bazilice sv. Pavla za hradbami litoměřický biskup Jan Baxant.

V neděli biskupové společně s velvyslancem ČR při Svatém stolci Pavlem Vošalíkem uctili památku Jana Palacha u jeho pomníku v Římě a pomodlili se za český národ.

Cesta Ad limina apostolorum se koná pravidelně ve zhruba pětiletém intervalu. Naposledy se tato návštěva konala v roce 2005 za pontifikátu Benedikta XVI.

S využitím zpráv Ondřeje B. Mléčky, tiskové středisko ČBK • www.cirkev.cz

Mše svatá v bazilice sv. Pavla za hradbami

Byl to silně emotivní zážitek,

říká litoměřický biskup Jan Baxant

Návštěva ad limina apostolorum, v překladu „k hrobům, prahům apoštolským“ (hrob jako práh mezi nebem a zemí) nebyla jen návštěvou papeže, jak ji někteří novináři chápali, byla poutí biskupů k prahům křesťanství, poutí k hrobům především svatých apoštolů Petra a Pavla. Proč se chodí k těmto hrobům? Je to proto, aby si každý biskup v těchto místech spojených s počátky křesťanství znovu uvědomil, že jím samým nic nezačíná ani nekončí, ale že mnoho začalo právě u těchto hrobů, že je každý biskup spojen s apoštoly, s jejich svědectvím, s jejich památkou.

Základem našeho konání je alespoň jednou za pět let navštívit Řím a navštívit tyto apoštolské hroby, jak je uvedeno Kodexu kanonického práva. Poslední návštěva ad limina českých a moravských biskupů se konala před osmi lety, a to proto, že dnes už je na světě více než čtyři tisíce biskupů, a má-li se tato návštěva spojit i s návštěvou papeže, nemůže se to v daném limitu pěti let stihnout.

Návštěva hrobů svatých je silně emotivním zážitkem. Uvědomíte si tam spjatost, která mezi námi existuje. Kdyby nebylo krvavých svědectví apoštolů, co by vlastně zbylo z církve? Čím bychom byli? Na čem bychom stavěli?

Součástí naší návštěvy byla setkání se Svatým otcem. Ve středu 12. února při generální audienci na Svatopetrském náměstí, kdy jsme po jejím skončení mohli, my biskupové, přistupovat ke Svatému otci a podat si s ním ruku, to druhé v pátek 14. února dopoledne, o svátku sv. Cyrila, kdy nás Svatý otec přijal společně. Nejprve se s ním každý biskup vyfotografoval, následovala společná, zhruba hodinová beseda v italském jazyce a na závěr dal každému z nás jako dárek biskupský pektorál.

A o čem se hovořilo? Nebyla to žádná teologická disputace, hovořilo se o praktických každodenních záležitostech. A to se mi moc líbilo, protože my potřebujeme mluvit o obyčejných věcech. Zpěvují se tím naše vazby, naše vztahy. Je důležité, aby mezi námi křesťany, mezi námi spolupracovníky vládly přátelské vztahy.

Když jsem podával Svatému otci ruku a představoval se mu, zmínil jsem, že hlavní patronkou litoměřické diecéze je svatá Zdislava, patronka rodin, on mi na to řekl: Já vím! Tak to mě potěšilo. – A on se hezky usmívá. Víte, jak jsem si ho pro sebe charakterizoval? Doufám, že se nepohoršíte, ale mně připadal jako takový starý, poctivý, věrný farář.

Program naší cesty byl velmi dobře připraven. Vše bezvadně klapalo, žádný chaos, žádné prodlevy. Program sestavoval jeden z kněží v Nepomucenu, Radek Tichý. Na úřadech panovala velkorysost, pochopení a srdečnost, ale přesto disciplína.

Silným zážitkem pro mne byla návštěva krypty baziliky sv. Petra, kde velmi blízko, na dva tři metry u hrobu sv. Petra, byla sloužena bohoslužba, nebo návštěva hrobu sv. Cyrila, který se nachází v útrokách kostela sv. Klimenta, kam jsme rovněž po mši svatě sestoupili. Byli jsme i v bazilice sv. Pavla za hradbami, kde jsem měl mši svatou. Nádherný kostel. Všude nás provázeli naši poutníci, to bylo asi tři sta lidí, a skupina muzikantů, zpěváků z Hradce Králové. Pan Zadina, kterého jsem viděl například na pohřbu pana arciděkana Stejskala v Horní Polici, tam hrál na varhany, s sebou měl smíšený sbor. Bezvadně zpívali. Říkali, že před každou bohoslužbou dvě hodiny zkoušejí. Tam jsem si říkal, jak je důležité, když je liturgie hezky připravená, včetně hudební stránky. Navštívili jsme také kostel sv. Bartoloměje, kde jsou uloženy ostatky sv. Vojtěcha. Je to starobylý kostel, z něhož udělali kostel mučedníků komunistické perzekuce.

Jako dárek jsem původně chtěl dát Svatému otci přátelskou soupravu z porcelánu - cibulák z naší diecéze, z Dubí, ale nakonec jsme mu na závěr setkání předali společný dar - kopii Palladia země české ze Staré Boleslavi.

Mše svatá v bazilice sv. Pavla za hradbami

Homilie

V sobotu 15. února
putovali čeští a moravští
biskupové spolu
s poutníky
do římské baziliky
sv. Pavla za hradbami.
Hlavním celebrantem
zde slavené liturgie
byl litoměřický biskup
Mons. Jan Baxant.

Pohled na poutníky na Svatopetrském náměstí v Římě.

Bratři a sestry,
naše společná putovní cesta k apoštolským hrobům – Ad limina apostolorum – má zde, v papežské bazilice sv. Pavla za hradbami, svou oprávněnou a velmi důležitou zastávku. Jestli jsme se v úterý navečer, v den příletu do Říma „dotkli“ hrobu sv. Petra ve vatikánské bazilice, pak nyní jsme u hrobu sv. Pavla, též v bazilice, situačně nazývané „za hradbami“. Má to svou symboliku: svědectví mučedníka apoštola národů sv. Pavla

nelze vtěsnat do uzavřeného prostoru města či obce, není možné je vymezit jen do jediné, přesně určené lidské komunity, ani je sevřít do historického rámce a tak je odkázat vzdálené minulosti. Svědectví mučedníků a mučednic, věrohodných následovníků Kristových, nezadrží hradba, hranice ani jakékoli jiné omezení. Krvavé svědectví mučedníka sv. Pavla vyrazilo z pevnosti města ven, sice do nejistot světa, ale blíž k lidem, ke všem národům, k těm, kterým dle Ježíšova pokynu má být hlášáno evangelium, totiž aby se jim dostalo příležitosti uvěřit v Krista, aby se pak mohli sami ke Kristovu křtu přihlásit a dosáhnout spásy.

Sv. Pavel, původně Šavel, měl i své původní zaměstnání. Byl stanařem. Sám však vyznává, že se mu dostalo i teologického vzdělání, a to, v tehdejší době židovského prostředí, ve významné Gamalielově škole. K čemu stanař potřeboval studovat teologii? Až později se přesvědčil sám, že to nebylo zbytečné. Šavel ve zmíněné škole nebyl jen vyučován, ale i vychováván. Nestačilo mu jen hromadění poznatků o Bohu Hospodinu. V důsledném studiu teologie, vědy o Bohu, se tehdy, a jistě i dnes klade důraz na vztah teologa k Bohu, aby se postupně prohlubovala osobní komunikace mezi člověkem a Hospodinem: stále víc o Bohu zdědět, Boha jako Pána uznávat a mluvit s Ním. Pro Šavla by studium teologie bez modlitby bylo ploché, zvláště když mohl tušit, že stanařství nemusí být jeho první a poslední zaměstnání, natož pak povolání. Povolání na něho teprve čekalo!

Pokusme se vstoupit do života sv. Pavla a připomeňme si alespoň dvě zásadní události. První nám přiblíží sv. Pavla ještě jako Šavla. Při druhém už budeme moci sledovat pomalý, ale zřetelný přerod Šavla v Pavla.

Když nepřátelé kamenovali prvomučedníka svatého Štěpána, aby se jim po něm snáze házely kameny, složili si své šaty u Šavlovy nohou. Tak poznamenává biblická zpráva. Šavel z dálky pozoroval, jak sv. Štěpán, jemuž se i nebe otevřelo, pod sprchou kamenů padá na zem, do prachu země, a umírá. A prosí za své vrahy. Šavel na vlastní oči vidí, jakým způsobem tento svět opouští mučedník, Kristův vyznavač. Žádný člověk nemůže něco takového jen pozorovat. Tak

dramatické scény se obvykle hluboko vrývají do mysli i srdce. Ani Šavel na tuto událost nemohl nikdy zapomenout. Nemohl nevidět! Byl korunným svědkem násilné smrti – mučednictví Ježíšova následovníka a jen těžko si lze představit, že by nábožensky vzdělaný Šavel na sv. Štěpánovi a jeho křesťanském svědectví o Kristu, vedoucí až na smrt, našel třeba jen stopu nějaké viny či trestného činu proti Bohu a lidem, za což by kamenování bylo odůvodněné. Proti tomuto potupnému a krutému trestu smrti nijak nezasáhl, i když mohl, schvaloval je. Zatím...

Cesta do Damašku jednoho dne zaznamenala nehodu. Snad i úraz. Nejen na zem upadl, ale do prachu země padl „všemocný“ a „přehorlivý“, obávaný, a možná i u mnohých populární Šavel. Neztratil jen sílu pevného kroku, ale ztratil i zrak. V nouzi jeho vlastní ochablosti a slepoty je mu ponechán sluch, vnímavý sluch. „Šavle, proč mě pronásleduješ?“ slyší velmi dobře a pohotově může ještě z prachu země zvolat: „Kdo jsi, Pane?“ O existenci osobního vztahu mezi nebem a zemí, mezi Bohem a člověkem, věděl ze svých studií. Nyní se jeho náboženské vzdělání dostává do praxe života jako prohlédnutí: nemůže mít smysl pronásledovat křesťany, když se s každým z nich identifikuje a s nimi se ztotožňuje Kristus, Ten, který kudy chodil, dobře činil. Nelze pronásledovat a ukamenovat lásku křesťanů ke Kristu a Kristovu lásku ke každému člověku. Šavel ze země vstává, ale jako malé dítě je veden druhými za ruku. Kam? Do společenství těch, po kterých slídl, kterým dosud život ztrpčoval, a mnohé i usmrcoval. Takový obrát je nemyšlitelný bez Božího daru obrácení. Do Ježíšovy rodiny se narodilo další dítě, aby tam dorůstalo, ve škole Kristově si osvojovalo statečnost a odvahu ke křesťanskému životu a později už nikoliv jako dítě, ale jako dospělý křesťan vědomě a s rozhodností o Kristu svědčit i za cenu nejvyšší. Důsledek obrácení a přerodu Šavla ve sv. Pavla, a to si zde v této bazilice intenzivně a vděčně uvědomujeme, je následování. Následování je vydávání svědectví, chce-li to Bůh, až k smrti. Takové je totiž v tomto světě svědectví nejvěrohodnější a současně oslovující: být jako Kristus vždy a všude.

Připravila Jana Michálková

Autorem fotografií na straně 4-6 a 23 je Roman Albrecht.
Za poskytnuté fotografie děkujeme.

Mons. Josef Stejskal

Zcela zaplněný kostel Navštívení Panny Marie v Horní Polici se v sobotu 1. února 2014 loučil se zdejším arciděkanem Mons. Josefem Stejskalem, papežským prelátem, emeritním kanovníkem litoměřické katedrální kapituly. Ten zemřel na zdejší faře v neděli 26. ledna 2014 ve věku 92 let. Byl jedním z nejdéle působících duchovních v činné službě. Ve farnostech Horní Police, Žandov a Jezvė sloužil šedesát let.

Pohřební mše svatě se účastnili jeho nejbližší příbuzní, přátelé, farníci, obyvatelé a zástupci obcí z jeho farností - Horní Police, Žandov a Jezvė. Se zesnulým knězem se přišli rozloučit také zástupci několika dalších obcí na Českolipsku a byl tu rovněž hejtman Libereckého kraje Martin Půta. Přijeli i věřící z Německa. Hlavním celebrantem pohřební mše svatě byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Koncelebrovali kanovníci Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích a kněží nejen z litoměřické diecéze. Ti všichni tu při mši svatě děkovali Pánu Bohu za dar jeho života.

Litoměřický biskup Jan Baxant připomněl a ocenil dlouhou kněžskou službu Mons. Stejskala (před 65 lety, 5. července 1949, byl vysvěcen na kněze; před 60 lety, 1. února 1954, byl ustanoven administrátorem ve farnostech Horní Police, Žandov a Jezvė). „Byl knězem všech a pro všechny. Dával lidem dohromady. Vyzýval nás všechny, abychom se jeden o druhého opírali, abychom si vzájemně pomáhali. Snažil se vštěpovat nám všem křesťanské zásady života,“ zdůraznil biskup. „Zakládal si na tom, aby k sobě lidé měli blízko, aby si vzájemně ulehčovali břemena svých vlastních životů – přesně podle slov Písma svatého: *Neste břemena jeden druhého, a tak naplníte zákon Kristův.* To je křesťanství, to je radost křesťanského života: že vím, že mohu druhým lidem nějakým způsobem prospět a že i ti druhí mohou pomoci, když budu potřebovat i já sám,“ řekl. Na závěr poděkoval všem obětavým pomocníkům zesnulého arciděkana, jmenovitě pak farní sestře Marii Večeřové – za její službu, za vše, co vykonala nejenom pro pana děkana, ale pro celou farnost a pro všechny lidi, kteří se do jeho blízkosti dostali.

„Celý svůj život zasvětil Bohu, byl tím, který se obětoval. A vydržel – až do posledního dechu svého života. To je smysl naší kněžské služby, takový příklad máme dávat těm, kteří žijí mezi námi,“ řekl jménem kanovnického sboru kanovník Alexej Baláž.

Silným okamžikem byla chvíle, kdy kanovník Rudolf Repka přečetl několik slov, která Mons. Stejskal adresoval

všem přítomným: „**Drazí, posílám poslední své kněžské požehnání všem svým drahým přátelům, příbuzným a dobrodincům, svým farníkům a spoluobčanům. Prosím, jestli jsem vás někdy zarmoutil, abyste mi odpustili. Vytrvejte v dobrém. A těm, kteří se vzdělali, najděte cestu k Božím zákonům. Modlete se. Modlím se za vás a žehnám vám: ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.**“

Kanovník Karel Havelka přečetl poděkování hornopolických německých rodáků. Ti například ocenili, že od roku 1992 jsou v Horní Polici slouženy česko-německé bohoslužby, což vnímají, jak zaznělo, jako projev smíření.

Místostarosta Horní Police Jiří Blekta mj. řekl: „Poděkovat by mu měli především ti, kterým obětoval těch šedesát let svého života – tedy zdejší obec, za kterou bych to chtěl v tuto chvíli udělat já, a obyvatelé jeho farností. Obětoval se do krajnosti za nás za všechny. Neznám okamžik, že by někoho odmítl. I když byl v posledních letech už starý a měl různé bolesti. Věřím a vím, že po tomto člověku zbude ohromná díra, kterou bude někdo těžko zacelovat.“

Po obřadu bylo tělo zesnulého kněze uloženo k věčnému odpočinku na místním hřbitově.

Mons. Josef Stejskal se narodil 21. ledna 1922 v Šitbořicích. Po studiích na teologické fakultě v Brně byl 5. července 1949 v katedrále sv. Petra a Pavla vysvěcen na kněze. Po svém kaplanském působení v Poštorné, Děčíně a České Lípě byl 1. února 1954 ustanoven administrátorem ve farnostech Horní Police, Žandov a Jezvė.

Dne 1. dubna 1991 byl jmenován arciděkanem farnosti Horní Police. Za svoji obětavou práci pro diecézi se 21. října 1996 stal čestným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích a 18. ledna 2001 byl Janem Pavlem II. jmenován papežským prelátem.

R. I. P.

Napsali a řekli o něm

Při vzpomínce na otce Josefa Stejskala musím začít jeho vlastními slovy a myšlenkami. Jeho promluvy byly vždy plné lásky k Bohu i lidem, pokory a vroucnosti.

„*Moji drazí, zeptal se mě jeden člověk, chodí lidé ještě ke zpovědi? Já jsem řekl: No jistě. I dnes touží lidé po tom, aby měli čistou duši, aby jim Pán Bůh odpustil. Nic mi na to neřekl, neznal ani modlitbu „Otče náš“, ani neuměl udělat kříž, ale velmi toho litoval. To je povzbuzení pro nás, abychom toužili mít nejenom čisté tělo, ale také čistou duši... Pán Bůh ví, jací jsme, ale on čeká na naše pokorné vyznání. Jedině pokora nás může přivést do náruče Boží... Budme vděční Pánu Bohu za to, že jsme Ho skrze svoje rodiče a vychovatele poznali a že to máme k Němu tak blízko, blízoučko... Je před námi svátek Panny Marie, svátek Růžencové Panny Marie. Církev svatá Panně Marii zasvětila každoročně dva měsíce. Ten první je, jak víte, květen, uctíváme Pannu Marii jako královnu máje. Ten nynější měsíc říjen je také mariánský...“*

„...Každý člověk dostal rozum a svobodnou vůli. To na něm samotném záleží, jestli bude nebo nebude věřit, my ho nemůžeme nutit. Pán Bůh nikoho nenutí, naprosto nikoho. Člověk je jediná bytost tady na Zemi, která má rozum a svobodnou vůli. Nesmíme nad nikým lámat hůl.“

P. Josef Stejskal (r. 1956)

Zemřel Mons. Josef Stejskal

Zemřel Mons. Josef Stejskal

P. Stejskal v České Lípě působil v padesátých letech jen necelé dva roky. Přesto zde zanechal hlubokou stopu. Svědčí o tom množství lidí, kteří za ním po dlouhá léta jezdili do Horní Police.

Přibývali stále noví poutníci nejen z jeho bývalých působišť v Děčíně-Podmoklech nebo z České Lípy. Mimořádné byly k těmto setkáním první soboty v každém měsíci.

Měl jsem možnost ho poznat ještě jako chlapec. Bydleli jsme na faře a P. Stejskal měl kaplanku na stejném patře. A tak si s námi, bylo nás pět dětí, často hrál. Když jsme hráli na slepou bábu, vždycky nás našel, protože roztáhnul své ruce a obsáhl celou místnost. Dodnes si vzpomínám na jeho hodiny náboženství. On vlastně neučil, ale vnášel nás do Božích tajemství. Často jsme si ani neuvědomovali, že jsme na vyučování. Zvláště se věnoval až dvaceti ministrantům, se kterými si velmi dobře rozuměl. Při svém působení v České Lípě za ním přicházeli mnozí studenti, kteří se připravovali na studium medicíny a on je doučoval latinu. A nejen to, pomáhal i s češtinou, zeměpisem, matematikou a historií. Vždy jsem obdivoval jeho znalosti v nejrůznějších oblastech. Nebyl snad obor, který by mu byl cizí a něco o něm nevěděl. Po celý život měl obdivuhodnou paměť. Přicházeli za ním lidé, se kterými se neviděl i mnoho let. Vždy je oslovil a přivítal jejich jménem. Bylo to pro ně velké a milé překvapení. Lidé v jeho blízkosti věděli, že jeho paměť a srdce jsou neskutečně veliké.

Horní Police přitahovala lidi jako magnet. Byla to právě otcovská osoba P. Stejskala, která tento magnetismus způsobovala. Proč jsem se v jeho blízkosti cítil tak dobře? Těžko to popsat – hluboká a pevná víra, pokora – opravdová a samozřejmá, pochopení pro každého člověka, měl jsem ho moc rád.

P. Josef Stejskal a farní sestra Marie (1. pol. 70. let)

Stalo se mi, že jako student gymnázia jsem byl na brigádě v JZD Horní Police. Jeden z pracovníků, kteří nás při práci

vedli, mi nějak ublížil. Já jsem odtamtud utekl a kam jinam, než na faru v Horní Polici. Když jsem to otcovi Josefovi vyprávěl, zasmál se, že jsem to přehnal, když ostatní to vydrželi. Odvedl mě nazpět a vyřídil to s učitelem, abych neměl nepříjemnosti.

Jsem Pánu vděčný, že se díky mé jáhenské službě naše cesty opět po letech potkaly. Mohl jsem být v jeho blízkosti víc než deset let ve službě u oltáře, ale i při vždy milém posezení na faře.

Otec Josef Stejskal byl také vyhlášeným zpovědníkem a pro tuto svátost a posilu za ním dojížděli lidé z daleka, a to jak laici, tak i mnozí duchovní. Vzpomínám si, jak tam často a rád býval otec biskup Josef Koukl. Využíval svých volných chvil k tomu, aby s otcem Stejskalem mohl prožít delší čas. Zvláště na Vánoce tam byl i několik dní. Poznal jsem u otce Josefa, že byl k farníkům, ale i k ostatním lidem upřímně přívětivý,

laskavý a shovívavý, ale když viděl něco nedobrého, nemlčel. Člověk to od něho přijal, protože věděl, že to pramení z čistého a laskavého otcovského srdce. Každého, kdo přišel do sakristie kostela před začátkem mše svaté, přivítal, s každým se pozdravil. Vždycky, i kdyby to bylo sedmkrát za týden, podal příchozímu ruku a měl slůvko povzbuzení. Když se mu člověk svěřil s nějakou starostí, znovu a opakovaně se zajímal o to, jak věc pokračuje, jak se řeší a zda může být nápomocen. Proto k němu s důvěrou přicházelo mnoho lidí a on pomáhal nést jejich břemena. Napadají mě slova „Mé jho netlačí a mé břemeno netíží“, protože jho je břemeno nesené nejméně ve dvou. P. Josef rád vzpomínal na

prožitá léta a z toho vzpomínání vznikla i malá nahrávka. Není to celý jeho život do podrobností, ale poskládané střípky z jeho bohatého a krásného života.

Po mnoho let měl otec Josef na svém stole svatý obrázek. Na něm na zadní straně bylo napsáno: „Tento obrázek 21. 9. 1961 v 8.10 hodin byl položen na srdce mé mrtvé maminky. Na památku její obětavé a nezištné lásky. 14. 9. 1961 okolo 4. hodiny jsem naposledy mluvil s maminkou z okna nemocnice v České Lípě. Mávala mi rukou na rozloučení.“

Právě jeho mamina jej provázela v prvních letech kněžského působení i v Horní Polici. Měl ji moc rád a byla mu skutečně oporou v pastoraci i stálým příkladem hluboké víry. Tento obrázek mu farní sestra Marie vložila do rukou, když jej ukládali do rakve.

Závěr svého života, utrpení, bolest a nakonec nemohoucnost, přijímal s trpělivostí, odevzdaností a tichostí. Moc, ve které moc mně, nám bude chybět. Stále se ještě nemohu smířit s tím, že toto velké a krásné zázemí Horní Police osiřelo, že tento pramen čisté lásky a pokory už není mezi námi a že ho Pán, od nás, povolal k sobě.

Díky, Bože, za jeho krásný a příkladný život. Díky, Bože, za mého otce Josefa Stejskala.

Střípky z jeho života

Vyrůstal jsem v rodině věřící. U nás se chodilo každou neděli pravidelně na mši svatou. Do kostela jsme přicházeli půl hodiny před jejím začátkem. Předem se zvonilo čtvrt hodiny před začátkem mše svaté. Jelikož to byla katolická obec, katolická farnost, tak se snažili všichni farníci přijít. Bývaly proto vždy dvě mše svaté a při každé se kostel naplnil do posledního místa. V tomto prostředí jsem vyrůstal. Takže já jsem chodil do kostela už jako malý kluk. Ještě dávno před tím, než jsem nastoupil školní docházku. Od svého útlého mládí jsem vdechoval to ovzduší víry. Já jsem byl vychován ve víře v Pána Boha a posmrtný život. Bylo nás celkem šest. Jedna sestra nám zemřela na zápal plic, zbytek jako jednorodná dvojčata. Zůstalo nás pět, dva chlapci a tři děvčata. Jako děti jsme museli pomáhat rodičům. Když jsme se vrátili ze školy, tak nám maminka, nebo tatínek napsal křídou na tabuli, co máme dělat. Tak to bylo třeba nastrouhat řepu, nakrmit domácí zvířectvo a podobně. Jako kluci jsme vybírali vosí a čmeláci hnízda. Byli jsme pobodaní, ale na to jsme nedbali. Tyto čmeláky nebo vosy jsme pak doma usadili do krabic, chtěli jsme je mít jako včely. Tatínek nám však tento chov zlikvidoval, aby nebyli všichni pobodaní. Prožíval jsem velmi krásný život venkovských kluků. Chodili jsme do sousedního dvorce, koupat se do rybníka. To bylo značně riskantní. Plavat jsme neuměli a vystavili jsme se často nebezpečí, že se utopíme. Toho jsme nedbali a plácali jsme rukama a kopali nohama, a tak jsme vždy urazili nějaký ten metr ve vodě. Těch klukovských zážitků bylo mnoho a rád na to vzpomínám.

Když jsem vyšel pátou třídou obecné školy, nastoupil jsem do Gymnázia v Hustopeči u Brna. Tam jsem docházel, než Němci zabrali pohraničí. Pak naši školu přestěhovali do Židlochovic.

Když nám chybělo do maturity asi čtyři a půl měsíce, budovu školy nám odebrali a závěr studia až do maturity jsme vykonali v Ivančicích. Do Ivančic jsem jednou týdně dojížděl na kole. Vyučování bylo v té době ještě i v sobotu dopoledne. Pak jsem nastartoval kolo a jel domů, což bylo přibližně 50 kilometrů. Domů jsem přijel až v sobotu navečer a v neděli jsme šli na mši svatou a po obědě jsem nasedl na kolo a znovu do Ivančic. Tak to probíhalo ty poslední měsíce do maturity. Při těch cestách jsem také jednou pocítil mimořádnou, zázračnou Boží ochranu. Předjížděl jsem vůz tažený koňmi a bylo velké náledí. Dostal jsem smyk a dostal jsem se pod tu brýčku. Ten vozka vůbec nic nevěděl. Já jsem pak vstal a nejprve jsem byl v šoku a myslel jsem, že je to poslední hodinka, ale neměl jsem vůbec žádné zranění a mohl jsem pokračovat v cestě. Takových příhod bylo více, a tak jsem opravdu cítil zvláštní ochranu Boží.

17. května 1941, v sobotu, jsem absolvoval maturitu.

Pak jsem nastoupil studium bohosloví v Brně. To bylo 1. října 1941. Otec spirituál, duchovní vůdce bohoslovců, nám řekl, že Pán Ježíš prolil všechnu svoji krev na kříži, ale stačila jediná kapka jeho krve, aby vykoupil celý svět. To mi utkvělo v paměti po celý život. Po celou tu dobu, mám už více jak 90 let, stále si tato slova vybavuji. Ve třetím semestru jsme museli narukovat. Nastoupit „Im Totaleinsatz“ v Německu. Cestou do Německa změnili náš cíl, který byl někde u Berlína, a vyložili nás v Mostě. První lágr, do kterého mě nastěhovali, byl 33 Růzodol. Tam jsem měl možnost dojíždět na mši svatou v neděli do Kopist, později do Mostu k minoritům. Místní duchovní k nám mluvil česky, tak nám to bylo moc milé. Na lágru jsem pracoval jednak něco jako uklízeč, a protože jsem uměl německy, tak jsem vyřizoval různé administrativní záležitosti. Pak následoval další lágr 22 v Dolním Jiřetíně. Tam byl kostel několik kroků od lágru, takže jsem mohl každý den být na mši svaté. Práci jsme začínali v 8 hodin, tak jsem ještě předtím mohl ministrovat místnímu knězi. To bylo moc krásné. Pak následoval lágr v Horním Litvínově a tam jsem byl až do konce války. Poblíž byly chemické továrny a rafinerie. Prodělali jsme tam mnoho amerických náletů továrny, museli jsme často prchat a zahynulo tam mnoho lidí.

Návštěva litoměřického biskupa Štěpána kard. Trochty v Horní Polici (pravd. r. 1970).

Zemřel Mons. Josef Stejskal

P. Josef Stejskal (druhý zleva) s P. Ivanem Josefem Pešou (70. léta)

Tam jsem se dočkal osvobození Rudou armádou a konečně jsem mohl nastoupit cestu domů.

I na těchto místech jsem pocítoval velkou Boží ochranu, když jsem se setkal s tolika lidmi i jiných národů, kteří zde byli nasazeni. Z nejrůznějších nebezpečných situací od vedení lágrů a dozorců jsem nakonec vždy byl nečekaně zachráněn. To by bylo další dlouhé povídání. Za všechno děkuji Pánu a Panně Marii.

Po návratu jsem pokračoval ve studiu bohosloví v Brně. Studium jsem ukončil v roce 1949. Moje první působišť byla Poštorná u Břeclavi. Po roce a půl jsem byl přeložen do Podmokel, dnešního Děčína, tam jsem pobyl asi 18 měsíců a rovněž tolik v České Lípě. Z České Lípy jsem se dostal do Horní Police, a to od 1. února 1954. Takže dnes, když natáčíme tento rozhovor, jsem tady 58 roků a jeden den.

Do litoměřické diecéze jsem byl poslán na přechodnou dobu, jako výpomoc. Už jsem tady zůstal. Už jsem dovršil 90 roků, jsem přestárlý a každý den mě může odvolat Nebeský Pán.

Když si vzpomenu na všechny roky svého působení, tak v těch prvních letech, na Moravě, ale i tady v Čechách, přicházelo mnoho lidí na mši svatou, ke svátosti pokání, bylo hodně křtů i zpovědí. I svateb bylo mnoho. Náboženství

jsem vyučoval na několika školách a děti rády poslouchaly. V České Lípě jsme měli ještě další farnosti, kam jsem jako kaplan dojížděl. Nejlepší farnost co do počtu věřících byl Kvítkov, chodilo tam mnoho mužů, z dalších farností to byl Dobranov a Stružnice. Dnes už se to všechno změnilo. Tyto farnosti jsme obsluhovali s mým farářem, P. Poláškem. To byl dobrý kněz, takový laskavý a choval se ke mně otcovsky.

Po nástupu do Horní Police jsem každou neděli měl mši svatou i v dalších dvou farnostech, v Jezvě a Žandově. Ve všedních dnech jsem mše svaté mival střídavě v jednotlivých farnostech.

Hned po nástupu do Horní Police jsem si uvědomil, jak těžké bude udržet celý areál a kostely v obou farnostech při omezených finančních zdrojích a také řemeslných kapacitách. V roce 1955 jsme začali s opravou kostela v Horní Polici. Tam se jednalo v podstatě o záchranu. Střecha byla v dezolátním stavu, voda protékala do kostela.

Při svém působení jsem se věnoval také místním Romům. Dokonce mi chodili ministrovat a rádi se modlili s námi růženec. Ale když odešli do učení a dospěli, jejich zájem vymizel. Nevytrvali. Podobně jako další farníci. Jak postupovala doba s důrazem na protináboženskou propagandu a diskriminaci věřících, lidé tomu pomalu přivykli, a tak zůstalo jen málo věrných v naší farnosti.

Jak se dělaly opravy – záchranné práce. Byli to většinou dobrovolníci, kteří pomáhali, a tak jsem často i sám musel na střechu a opravit nebo zacelit vzniklé díry. Montérky byly můj častý oděv. V Jezvě jsem prakticky opravoval sám, okna byla vytlučena, a tak jsem i zasklíval. To bylo velmi nesnadné, sklo jsem musel vynášet do výšky 11 metrů a byl jsem na to sám, musel jsem si ke každému oknu postavit lešení. Tam jsem se naučil důležitému úsloví, čím pomaleji pracuješ se sklem, tím dříve to dokončíš. Když jsem spěchal, poškolil jsem třeba jen růžek tabule a mohl jsem jít znovu ke sklenáři. Když jsem poprvé otevřel dveře kostela v Jezvě, tak jsem se zhroutil. Uvnitř byl mrak ptáků. Byla tam i sova pálená, rozpětí křídel skoro metr. V roce 1956 byla krutá zima a mně sněžilo na oltář. Tehdy bylo až 15 stupňů pod nulou.

Všechno se vydrželo. Zpočátku jsem na faře měl maminku. Byla nemocná tuberkulózou. Fara byla velmi studená a v těch zimách jsme topili jen ve sporáku, a na okně, uvnitř místnosti, nám zamrzla voda.

Když mi maminka zemřela, tak mi na faře pomáhala moje nejmladší sestra. Ta se provdala, pak jsem byl sám a přišla sem farní sestra Marie – to bylo v roce 1964. Po jejím nástupu jsme se dali do opravy ambítů a celého areálu Horní Police. Pomáhal nám staříčkový zedník, pan Voldřich z České Lípy, bylo mu 72 roků a Pán Bůh ho tu nechal až do osmdesáti let. Spolu s ním jsme opravili zdíva a stropy, které byly na mnoha místech už úplně propadlé. Pan Voldřich přijížděl po tolik let vlakem a pracoval celý den. Neuvěřitelný výkon v tom věku. Byli jsme mu moc vděční a bez něj bychom to určitě nezvládli. Obrovskou a neocenitelnou práci na faře i v kostelích vykonala farní sestra Marie. O tom bych mohl vyprávět celé hodiny. Rád vzpomínám také na všechny kněze z našeho rodu – bylo jich sedm. Všichni už mě předešli na věčnost...

Eužen Policer, Česká Lípa

Foto na str. 7-10 a 13: archiv rodiny Policerovy

Psát o Mons. Stejskalovi je pro mě ne zcela lehký úkol, neboť tak činím s vědomím, že on sám nikdy o žádnou publicitu, díky své neskonale skromnosti, nestál. I přesto bych mu rád věnoval několik myšlenek, ve kterých bych chtěl vzpomenout na to, jak jsem ho poznal já.

Mons. Jan Baxant nad rakví zesnulého Mons. Stejskala

Mons. Stejskal byl především velmi milý a pokorný člověk. Když jsem šel na faru v Horní Polici, měl jsem vždy podobný pocit, jako když se vracím domů. Tam, kde naleznu vždy nejen pochopení a útěchu, ale také pár moudrých slov k povzbuzení. Otec Josef uměl opravdu velmi dobře povzbuzovat, takže jsem ze vzájemných duchovních rozhovorů

o mém životě vždy odcházel s povzbuzením při hledání té správné cesty, i když mnohdy se znalostí vlastních chyb, které otec Josef uměl velmi dobře a s láskou poznávat a velmi citlivě o nich s dotyčným rozprávět. Avšak kromě jeho duchovní hodnoty si ho navždy budu pamatovat také jako člověka s ohromným přehledem, a to nejen co se historie týče. Kolikrát mě nechtěně dostal do situace, kdy jsem musel přiznat, že „nevím“ v okamžiku, kdy se mnou chtěl probírat francouzské básničky 16. století či malíře z doby papeže Řehoře X. Na mé dosvědčující přiznání ale vždy reagoval slovy, že to nevádí, protože už je to dlouho a on si také vše nepamatuje. I když co se týče jeho paměti, ta byla do poslední chvíle nepřekonatelná. Mnohdy jsme od něj mohli slyšet vzpomínky typu: „Psal se rok jeden tisíc devět set padesát šest, konkrétně 14. ledna, to bylo v sobotu, tuším. Kolem osmé ráno jsme odcházeli do kostela, ještě tu byla maminka se mnou na faře, a byla taková zima, že nám přimrzly hlavní vchodové dveře.“ Snad s touto jeho pamětí souvisela i ohromná pečlivost, kterou překypoval. Mluvil pomalu a rozvážně, ale co řekl, platilo. S velikou pečlivostí do svého konce vedl pokladní deník, kde vše muselo sedět na haléře. Mnohokrát odpovídal na otázku týkající se jeho věku slovy: „Tak k dnešnímu dni mi je 87 let, už to budou čtyři měsíce k tomu a (10+14, počítal nahlas) 24 dní.“ A s touto pečlivostí a starostlivostí přistupoval celý svůj pozemský život ke všemu, za co měl zodpovědnost. Ať již to byla farní agenda, správa kostelů a far, či jeho farníci. Všem u se věnoval s maximální péčí a ochotou. Svůj život a své potřeby vždy dával na spodní příčky pomyslného žebříku.

Vzpomeňme ale ještě na osobnost otce Josefa trochu neformálně. Pan arciděkan měl např. velmi rád hudbu a sport. Jednou, tuším, že to bylo po páteční mši svaté, jsem si ze sakristie na chvíli odskočil zpět do presbytáře a po opětovném příchodu jsem už otce Josefa nenašel. Vyběhl jsem tedy ven, zda ho neuvídím na cestě k faře. Tehdy už chodil pomaleji, tak bych ho jistě zahlédl, jak jde pomalu z kostela, pomyslel jsem si. Ale ani na cestě nebyl. Pečlivě jsem proto zkontroloval kostel, abych v něm otce nechtěně nezamknul, a odešel na faru počkat na něj v domnění, že se šel nejspíš pomodlit na hřbitov. Když jsem otevřel dveře do obývacího pokoje, seděl před televizí, kde zrovna probíhal jeden ze zápasů fotbalového mistrovství světa, které se v těch dnech hrálo. A než jsem mu stačil sdělit, že jsem ho hledal, otočil se na mě a říká: „Jiří, koukám, že ti Brazílci dnes nastoupili opravdu v silné sestavě, to bude match, jak říkají Angličané.“ Otec Josef měl neskutečný dar – pamatují si živě, že když začal v kterémkoliv společenství hovořit, všichni v tu chvíli zmlkli a poslouchali. Nemusel křičet ani tlouci

lžičkou do skleničky, aby na sebe upoutal pozornost. Prostě mu stačilo jen pokojně, rozvážně a v klidu promluvit a v tu ránu bylo v místnosti ticho. Byl skutečně velkou osobností a jakýmsi centrem všech, kteří k němu vždy s láskou přicházeli. Obávám se, že se tyto jeho vlastnosti budou jen stěží nahrazovat.

Jiří Blekta, místostarosta Horní Police

Po dnešním návratu z pohřbu Mons. Josefa Stejskala v Horní Polici jsem si na chvíli musela sednout a zavzpomínat...

V roce 1952 nás, žákyně náboženství, dovedl právě Mons. Josef Stejskal k první svaté zpovědi. Vždy přívítivý, trpělivý a s láskou nás všechny učil základům křesťanství zde, v České Lípě. Jeho moudré rady a především znalosti obohacují celý náš život.

Při pohledu na rakev mi bylo smutno. Na druhé straně jsem si uvědomila, že jeho duše je nesmrtelná a že už je určitě u Nejvyššího v nebi. Těší mě, že jsem ho mohla vyprovodit a zavzpomínat na své dětství v jeho blízkosti. Čest jeho památce.

Jana Juhaňáková, Česká Lípa

Službu zvoníka na zdejších mariánském místě vykonávám už asi dvacet let. Původně se mnou chodíval zvonit důstojný pán se slečnou Mařenkou, to byla taková moje škola, a když už to potom pro ně nebylo dobré chodit nahoru do schodů, převzal jsem to sám.

Důstojný pán mě křtil – už v dospělosti, před dvaceti lety. Chodíval jsem sem rád, protože sem chodívali všichni moji předkové. Nemohl jsem bez tohoto místa být. Pan arciděkan byl pro mne velkým člověkem. V jeho přítomnosti jsem se cítil strašně dobře. Vyzářovalo z něj něco, co mě pokaždé hodně nabilo. Dobře se mi s ním povídalo. Byl to můj zpovědník. Měl jsem ho moc rád.

Když mi odešli na věčnost rodiče i bratr a já zůstal sám, dával mi důstojný pán i toho místo ohromnou sílu. Jako kdybych chodil za svými rodiči. Bude mi moc chybět. Cítím to už teď, že je tu po něm prázdno.

Zhruba týden před tím, než se odebral na věčnost, jsem u něj byl. Přišel jsem k němu, hned mě poznal a pamatoval si, že jsem ho před Vánoce vedl do kostela. Naposledy. Tak jsem ho prosil, aby se tam nahoře, u Pána Boha, za mě přimluvil.

Měl rád lidi. Mohl s ním hovořit každý, nikoho neodmítl. Určitě ho tu měli rádi i lidi, kteří do kostela nechodili. Věděli, že tu je. Nikdo proti němu nikdy nemohl říct nic špatného.

Roman Řezáč, Dolní Police

Pokračování na straně 13

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Církevní stavby v diecézi

Český ráj je svérázná podkrkonošská oblast vyhledávaná turisty v každou roční dobu. Prachovské skály, Hrubsčsko, Zvičina, Drábské světničky, „Valdštejnova zahrada“, kumbursko-bradlecký hřeben a „barokní duchovní krajina“ s množstvím nádherných plastik a kaplí jižně od Jičína – a mnoho dalších pozoruhodností, pro jejichž vyjmenování zde skutečně není dostatek prostoru...

Varhanářský odkaz v Českém ráji je rovněž svébytnou kapitolou, která by zasloužila pozornost. Kdysi mi jeden varhanářský nadšenec se zklamáním v hlase řekl, že zde vlastně není nic zajímavého, když většina původních (a jistě nádherných) barokních nástrojů vzala na přelomu 19. a 20. století za své. Ale kdo se podrobněji zabývá historií českého varhanářství, rozhodně nemůže popřít, že právě nástroje vzešlé z rodových dílen Predigerů z Albrechtic, Karla Vocelky, Andryšů z Neznášova, opočenských Hanischů či Josefa Bartha patří k tomu nejlepšímu, co v té době u nás vznikalo v celkovém měřítku, přičemž nástroje všech těchto vynikajících varhanářů jsou v této oblasti zastoupeny.

Dnes navštívíme značně rozlehlou obec v údolí Jizery opouštějící v těch místech Turnov a pozvolnými meandry směřující k Mnichovu Hradišti. V centru obce mající poněkud zvláštní jméno Přepěře stojí kostel sv. Jakuba, který je v pramenech zmiňován snad již někdy ve 14. století, ale který byl v průběhu let a historických epoch proměněn k nepoznání. Poslední novogotická přestavba na sklonku 19. století z něj učinila dosti zvláště působící dvoulodí (které není dvoulodím v pravém slova smyslu, ale

boční loď byla postupně rozšířena téměř do velikosti hlavní lodě). Na kůru postavil někdy v 60. nebo 70. letech menší zásuvkové dvoumanuálové varhany Josef Prediger z Albrechtic, podle jejichž koncepce bylo zřejmé, že nemělo jít o nástroj s výraznějšími uměleckými ambicemi. Rozhodně velmi zajímavé a hodnotné je však výtvarné řešení novogotické skříně. Josef Prediger byl pověstný svým konzervatismem a setrváváním u klasického zvukového pojetí varhan a jejich dispozic. To bylo mimo jiné i příčinou, proč třeba jeho životní dílo – v karlínském kostele svatých Cyrila a Metoděje – mělo tak krátkou životnost a proč podle vyjádření kolaudátorů a kritiků „byly tyto jinak znamenité varhany zastaralé již v okamžiku, kdy byly dostavěny“.

Podobný osud stihl i Predigerovy varhany na kůru kostela sv. Jakuba v Přepěřích u Turnova. Krátce po jejich dokončení byl povolán Josef Koblre z Lomnice nad Popelkou, aby jejich dispozici a zvuk upravil v duchu tehdy „moderní“ romantické estetiky. Mechanický zásuvkový systém zůstal zachován, ale byly výrazně zredukovány především vysoké alikvotní hlasy a byly doplněny jemné smyky a flétny, v jejichž intonaci a zvukovém pojetí byl právě Josef Koblre jedním z nedostížných mistrů. Vznikl tak velmi zajímavý a osobitý konglomerát dvou odlišných a v některých ohledech i protichůdných východisek a názorů.

Josef Koblre si Predigerova odkazu velmi cenil, a pokud do těchto nástrojů zasahoval, činil tak většinou citlivě a s jistou dávkou úcty. Není vyloučeno, že Josefa Predigera považoval za jednoho ze svých „duchovních varhanářských učitelů“. Nepřímé důkazy pro toto tvrzení lze sledovat ve velmi nápadné podobnosti raných Koblrových opusů s Predigerovými nástroji.

Varhany v Přepěřích přetrvaly v této pozměněné podobě do našich časů, ale pochopitelně s tím, že bez údržby chátraly. A tady se podařila výborná věc – získat finanční dotaci Ministerstva kultury ČR na jejich obnovu. Ta byla svěřena varhanářské restaurátorské dílně Kánský + Brachtl z Krásných Louček u Krnova.

Padlo zde celkem rozumné rozhodnutí – ponechat nástroj v současné podobě tak, jak jej zanechal po změnách Josef Koblre. Zůstalo zde totiž příliš mnoho otázníků a nejasností na to, aby bylo možno odpovědně rekonstruovat původní stav z doby Josefa Predigera. Přizvaní odborníci a konzultanti se vesměs shodli v názoru, že právě tento predigerovsko – koblrovský konglomerát je natolik zajímavý a osobitý, že stojí za to jej zachovat a restaurovat do reprezentativního stavu.

Varhany farního kostela sv. Jakuba v Přepěřích u Turnova

A tak se také stalo. Zrestaurované varhany znějí výborně a jediné, co možná poněkud snižuje působivost jejich zvukového bohatství, je nepříliš příznivá akustika zvláštního rozlehleho, ale současně nízkého a mohutnými sloupy rozbitého prostoru, vytvářejícího již zmíněné, trochu podivné „dvoulodí“. Potěšitelné je, že zpráva o restaurování varhan kostela sv. Jakuba v Přepěřích se poměrně rychle rozšířila mezi varhaníky a zdá se, že i poměry ve zdejší farnosti budou hojněmu využívání krásného nástroje příznivé.

Radek Rejšek, diecézní organolog a kampanolog

Krátké zprávy z diecéze

Svatoštěpánská kapitula má nového probošta i děkana

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant uvedl do úřadu nového probošta a děkana svatoštěpánské kapituly. Jejich instalace se konala při slavnostních kanovníckých nešporách v neděli 2. března 2014 v katedrále sv. Štěpána.

V čele Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích bude i v následujících letech stát prelát Jiří Hladík, dosavadní probošt kapituly. Znovuzvolen byl v tajné volbě, která probíhala za účasti všech osmi sidelních kanovníků litoměřické katedrální kapituly v pondělí 10. února 2014 v Litoměřicích.

Diecézní biskup Mons. Jan Baxant volbu přijal a potvrdil nově zvoleného probošta do úřadu. Zároveň také jmenoval novým děkanem kapituly sidelního kanovníka Karla Havelku. Ten bude tento úřad zastávat po nedávno zesnulém kapitulním děkanovi Janu Nepomuku Jiříšovi (zemřel 9. prosince 2013 ve věku 39 let; informovali jsme ve Zdislavě 01/2014).

Oba představitelé katedrální kapituly budou tyto funkce vykonávat příštích pět let.

Jana Michálková

Zemřela sestra zdislávka Marie Přibyslava Martinová

V neděli 16. února 2014 zemřela ve věku 88 let sestra Dila blažené Zdislavy Marie Přibyslavy Martinové. Zdaňská mše svatá se konala 22. února v kapli sv. Rafaela v Charitním domově na Moravci, po obřadech bylo tělo zesnulé

převezeno do Litoměřic a zde uloženo na městském hřbitově do rodinné hrobky sester Dila blažené Zdislavy.

Sekulární institut Dila blažené Zdislavy je součástí dominikánské rodiny. Jeho zakladatel P. Jan Bernardin Skácel OP založil v roce 1946 společně s MUDr. Marií Veselou společenství sester, jejichž posláním bylo pomáhat biskupům a kněžím v pastoraci zvláště v pohraničních farnostech, oslabených odsunem německého obyvatelstva.

Dne 15. ledna 1946 složila doživotní sliby v kostele v Holýšově v plzeňské diecézi zakladatelka a první sestra. Oficiální činnost zahájilo společenství 19. března 1946 otevřením kursu pro laické katechetky. Později se sestry usadily také na faře v Hradci u Stoda a na žádost biskupa Štěpána Trochty pracovaly na různých místech v litoměřické diecézi. Veřejně mohly sestry pracovat jen do roku 1950, pak přešly do ilegality a působily tajně. Pracovaly jako pomocnice na farách nebo v civilních zaměstnáních většinou ve zdravotnictví. V šedesátých letech se společenství rozšířilo také na Moravu.

K oficiálnímu církevnímu schválení institutu došlo až 26. prosince 1990. V této době mělo Dila blažené Zdislavy 35 sester a kandidátek. Sestry otevřely v Litoměřicích Charitní domov Zdislava pro přestárlé kněze a věřící laiky a dále působily podle svých sil ve farnostech. Nyní jádro institutu, které tvoří staré sestry, žije společně v Charitním domově na Moravci, další sestry působí v Praze a v olomoucké arcidiecézi. Spirituálem společenství je P. Antonín Krasucký OP.

S. M. Lenka Bernadetta Nezbedová

Vzpomínka na prof. Miroslava Zedníčka

U příležitosti druhého výročí úmrtí prof. Miroslava Zedníčka se v sobotu 22. února 2014 konala v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Liběšicích u Litoměřic vzpomín-

ková mše svatá, kterou celeburoval prof. Ignác Antonín Hrdina, soudní vikář Metropolitního církevního soudu v Praze, koncebrovali kněží litoměřické diecéze R. D. dr. Michal Podzimek, R. D. Roman Karol Depa, R. D. Wojciech Szostek a P. Anselm Pavel Kříž. Liturgii doprovodil litoměřický chrámový sbor s varhanním doprovodem Jaroslava Puldy. V závěru mše svaté byla požehnána pamětní deska věnovaná prof. Zedníčkovi, umístěná v kostele.

Jana Michálková

230 let od rozšíření území litoměřické diecéze

V pondělí 17. února 2014 uplynulo 230 let ode dne, kdy získala litoměřická diecéze v podstatě dnešní podobu.

Litoměřická diecéze byla založena 3. července 1655 papežem Alexandrem VII. Prvním biskupem se stal dosavadní probošt litoměřické kapituly Maxmilián Rudolf, svobodný pán ze Schleinitz, jak o tom svědčí buly „Primitiva illa Ecclesia“ o založení diecéze a „Regimini universalis Ecclesiae“, již je jmenován první litoměřický biskup.

Pravděpodobně však mnohého překvapí, že dnešní území litoměřické diecéze se podstatně liší od území diecéze v době jejího založení. Dnešní území litoměřické diecéze se nachází na území historických krajů litoměřického, žateckého a boleslavského. V roce 1655 se však diecéze rozkládala jen na území kraje litoměřického. Měla tedy oproti dnešní rozloze jen asi třetinovou velikost. Při úvahách o rozloze jednotlivých diecézí se však počítalo v podstatě s dnešní rozlohou. V únoru roku 1643 píše Maxmilián Rudolf Schleinitz, že navrhuje, aby litoměřická diecéze zahrnovala žatecký, litoměřický a boleslavský kraj, kde se nejvíce vyskytují luteránští kazatelé a svádějí lid. Je dokonce toho názoru, že by k nové diecézi měl patřit i kraj rakovnický a slánský. Nicméně realita byla nakonec mnohem prostší.

Bula „Primitiva illa Ecclesia“ vymezuje území litoměřické diecéze takto: Proto „jsme se po zralé úvaze i na základě úsudku shromážděných kardinálů z Kongregace svatých římské církve pro šíření víry plnou apoštolskou mocí rozhodli navždy vyčlenit a oddělit od pražské diecéze výše jmenované město Litoměřice spolu s celým litoměřickým krajem a jeho farními kostely, s městy v něm ležícími, se všemi jeho končinami, s celým jeho územím, s jeho pevnostmi, vesnicemi a všemi místy; taktéž s jeho duchovenstvem, lidem a všemi osobami, s kláštery, kostely, posvátnými místy, s beneficemi církevními (se správou i bez správy), světskými i řeholními, náležejícími jakýmkoli řeholním rádem.“

K podstatnému rozšíření litoměřické diecéze došlo právě před 230 lety, a to 17. února 1784 dvorním dekretem císaře Josefa II. Tento dekret byl vydán po dohodě s Apoštolským stolcem. Území diecéze se tak ztrojnásobilo. Kromě litoměřického kraje k ní od tohoto okamžiku patřil také kraj mlado-boleslavský a žatecký, dále farnost Světec na Teplicku (Schwaz), která byla patronátní farností pražského arcibiskupa, a Kozly na Lounsku, obroči pražské kapituly.

Rozloha diecéze se od onoho 17. února 1784 zachovala v podstatě nezměněná až do roku 1993, kdy byly v souvislosti se založením plzeňské diecéze upraveny hranice téměř všech českých diecézí.

V roce 1784 byl litoměřickým biskupem Emanuel Arnošt z Valdštejna (1716-1789), v pořadí šestý biskup na tomto stolci, velmi významná a nesmírně zajímavá postava. Kromě své vynikající pastorační a kazatelské činnosti byl neúnavným sběratelem a mecenášem. Zachovala se po něm velmi cenná knihovna, mající ve svém fondu kromě jiného rukopisnou bibli, tzv. Litoměřicko-třeboňskou, četné prvotisky a další bibliofilie, mezi něž patří například také tzv. Klauziánova mapa Čech, tisk existující pouze v jediném originálu. Biskup Valdštejn byl také sběratelem mincí, jeho sbírka je základem numismatické sbírky Národního muzea, a tedy stojí u základů české numismatiky vůbec.

P. Stanislav Příbyl CSsR, generální vikář

Dokončení ze strany 10

S panem arciděkanem Stejskalem jsme se znali už od doby, kdy sem v roce 1954 nastoupil. Já chodila do školy a on nás vyučoval náboženství. Naši rodiče chodili také do kostela. Bydla jsem v Jezvě, pokřtil mi všechny čtyři děti, oddával, brali jsme ho jako součást naší rodiny. Každou neděli jsme ho po bohoslužbě navštěvovali na faře.

Jeden dva roky jsme tu my staří znovu začali chodit na náboženství – bylo nás pokaždé takových šest osm –, abychom si obnovili víru a trochu se vzdělávali. Scházeli jsme se na faře každou středu. Každá jsme upekla nějakou dobrotu, na závěr jsme si dali čaj a buchtu. Byla to moc hezká setkání. Důstojný pán uměl mluvit a měl obrovskou paměť. Byl skromný, laskavý, pracovitý. Pořád si neumím představit, jaké to tu bude bez něj. Naposledy, když už ležel a my jsme se u jeho lože bavili, nám řekl, že víra nestačí, že jsou zapotřebí i skutky. To bylo moc hezké a já jsem si jeho slova vryla do paměti. Je to pravda: musíme vytvářet skutky!

Bylo to krásných šedesát let.

Zdenka Tomaštková, Žandov

Naše rodina žila zde v Horní Polici v domku pod kostelem. Jsme tři sestry, naši rodiče nás vodili do kostela: všechny jsme pokřtěné, byly jsme tu u prvního svatého přijímání, ke kterému nás důstojný pán připravil, biřmované jsme tu byly panem biskupem Štěpánem Trochou. Když jsem se vdala a z Horní Police jsme se odstěhovali, i nadále jsme měli s panem arciděkanem krásné vztahy a vzájemně se navštěvovali.

Vzpomínám si, jak nám třeba dělal důstojný Mikuláš a slečna anděla, když jsme byly ještě malé děti. Bylo to úžasné. Nebo jak jsme tu v kostele společně zpívali. Krásný sbor jsme tu měli, vedl nás pan Josef Zadina. A to všechno slečna organizovala. Byla obrovsky aktivní a dodnes je. Je to pořád úžasná ženská! Důstojný pán byl moc hodný.

Byl to náš duchovní otec. Velice jsme si ho vážili. V souvislosti s jeho osobou se mi vybavují jen samé hezké věci. Oba byli velmi milí k nám jako dětem i k našim rodičům. Důstojný pán tu pak pohřbíval i našeho tatínka. Měl se velice rádi, tatínek sem chodil pomáhat na faru, když byl v důchodu.

Jaroslava Poledníčková Mišagová, Česká Lípa

Úplně nás okouzli. Čiřela z něj upřímnost, dokázal přesvědčit o vřelosti toho, kdo nebyl věřící. Byl to člověk na svém místě. Setkávali jsme se s ním každou první sobotu v měsíci, když jsme sem jezdili z České Lípy na mše svaté. Konaly se tu nádherné poutě. Bylo vidět, že ho lidi mají rádi. Byla to osobnost.

Václav Kajlík, Česká Lípa

Do Horní Police jsme pravidelně přijížděli na poutě. Pan arciděkan s námi pokaždé poseděl na faře. Byl to moc hodný, zbožný člověk. V prosinci jsme ještě byly u něj u zpovědi. To bylo naposledy, kdy jsme se s ním setkaly.

Anna Kosařová, Marie Netkovová a Jindra Theileová, Děčín

Ježdili jsme sem 24 let. Nejprve se skupinou na zdejší sváteční soboty, později sem celá naše rodina jezdila na nedělní bohoslužby. Snacha tu byla v dospělém věku pokřtěná, pak i biřmovaná. Biřmována tu byla i má vnoučata.

Ježdili jsme sem pravidelně a rádi. Moc by nám to chybělo, kdybychom neděli vynechali. Říkali jsme, Horní Police je prostě Horní Police, tady člověk načerpával sílu, cítil se tu jako doma. Velmi jsme si vážili jak pana arciděkana, tak slečny Marie. Oceňovala jsem, že se tu člověk mohl poradit, když potřeboval.

Budeme vzpomínat – na mše svaté, na jeho kázání, na jeho projev, na jeho moudrost.

Blažena Smělá, Česká Lípa

Připravila Jana Michálková

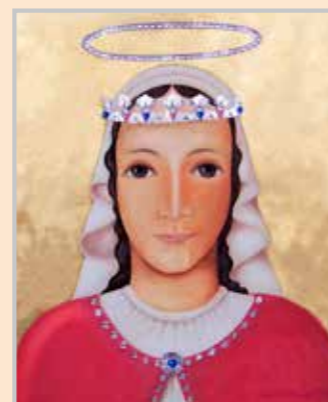
2014 Rok rodiny

Nelze přehlédnout společenské dění týkající se rodiny a jejího pojetí v současném globálně propojeném světě. Svatý otec papež František svolal na podzim letošního roku mimořádnou synodu o rodině, která má pomoci „hlásat evangelium při současných výzvách týkajících se rodiny“. Dotazník k tomuto synodu byl ke konci loňského roku poslán do všech farností a institucí, které se podílejí na pastorační práci v církvi. I v našich farnostech a společenstvích se nejen vyplňoval, ale i široce diskutoval. Nebyl jednoduchý, spíše nutil k zamyšlení a vyvolával mnoho otázek.

Také litoměřický biskup, otec Jan se nejen v novoročním pastýřském listě, ale i v dalších dokumentech zabýval rodinou a pastorační péčí o ni.

Rád bych přidal jednu rovinu, která by v bohaté diskusi na téma rodina, mohla lehce zapadnout. Jedná se o přípravu na svátost manželství. Přípravu rozeznáváme vzdálenou, blízkou a bezprostřední. Kodex kanonického práva ji stanoví v kánonech 1063-1072. V nich se, kromě jiného, také říká: „*Katolíci, kteří nepřijali svátost biřmování, přijmou ji před uzavřením manželství, jestliže je to možné bez závažné nesnáze.*“ Nejedná se o banální ustanovení, ale znamená to, že ti, kdo chtějí uzavřít manželství, přistupují k přípravě velmi odpovědně. Aby někdo mohl být biřmován, znamená to absolvovat ve farnosti přípravu na biřmování a také je přijmout. To vyžaduje jistý čas, ale i ten může být velmi užitečný k ujasnění si nejen meziosobních vztahů, ale také základních hodnot víry, kterou žijí a kterou chci předávat svým dětem.

Někdo by mohl namítnout, že má „závažnou nesnázi“, protože v jeho farnosti již několik let nebylo biřmování. Protože otec biskup biřmuje v různých farnostech diecéze několikrát do roka, není problém, aby pan farář vybavil toho, který má být biřmován, *biřmovacím lístkem* a poslal ho do farností, kde se právě biřmuje.

Pomyslíme-li na účinky svátosti biřmování, které nás hlouběji zakotvuje do Božího synovství, které nám dává právo volat: Abba, Otče, pevněji nás spojuje s Kristem, rozmnožuje v nás dary Ducha Svatého a dokonaleji nás spojuje s církví. Poskytuje nám zvláštní sílu Ducha Svatého, abychom šířili a bránili viru slovem i skutkem jako opravdoví

Kristovi svědkové, abychom statečně vyznávali Kristovo jméno a abychom se nikdy nestyděli za Kristův kříž. Je zřejmé, že vstoupit do křesťanského manželství bez těchto dispozic v době, kdy je manželství tak silně zpochybňováno světským duchem, není příliš zodpovědné.

Máme tu čest, že hlavní patronkou naší diecéze je sv. Zdislava, která je zároveň patronkou rodin. Rád bych vás povzbudil v tomto Roce rodiny k návštěvě jejího hrobu a také k prosbám o přimluvu za rodiny.

J. M. can. Martin Davídek, biskupský vikář pro pastoraaci

Bratři a sestry,

svatopostní doba, do které jsme s celou církví vstoupili na Popeleční středu, se vždy může a má stát časem příhodným a plodným pro nás samé, pro každého jednotlivého křesťana, pro naše rodiny, na které v tomto Roce rodiny zvláště myslíme, ale i pro pestré společenství naší diecéze. Rád vám, milí diecézani, sdělují, že při letošní návštěvě „Ad limina“, tedy při návštěvě apoštolských hrobů v Římě a současně při setkání se Svatým otcem Františkem, bylo téma rodiny nejen diskutováno, ale i modlitby za naše rodiny jsem, i vaším jménem, na vzácná římská místa s důvěrou kladl.

Pastýřský list

biskupa Jana Baxanta

k 1. neděli postní L. P. 2014

Papež František se sice netajil tím, že naši českou zemi ještě dostatečně nezná, ale, k mému údivu, když jsem mu řekl, že v naší diecézi je hrob sv. Zdislavy, patronky rodin, pohotově odpověděl: „Ano, to vím!“ Uvědomil jsem si, že spolupatronka litoměřické diecéze sv. Zdislava, je známá v Římě a ve Vatikánu především, ale je dobře známá nám samotným? O existenci jejího hrobu v kryptě baziliky sv. Vavřince v Jablonném v Podještědí jistě všichni víme, ale není tam někdy až příliš opuštěný? Samozřejmě že nelze denně chodit na hřbitovy, ani není možné denně vstupovat do krypty svatopetrského římského chrámu či baziliky v Jablonném, ale čas od času, a v letošním Roce rodiny, bychom si poutní návštěvu hrobu sv. Zdislavy měli naplánovat a už nyní se na ni připravovat. Třeba právě na začátku svatopostní doby ve smyslu předsevzetí vykonat smírnou pouť za sebe, své blízké, své rodiny, naši diecézi i českou zem.

Hlavní poutní den v Jablonném v Podještědí bude sobota 31. května t. r. Mši svatou v 9 hodin by měl sloužit pan kardinál Dominik Duka a následně v 11 hodin se tam rád u oltáře setkám s kněžími a vámi všemi. Srdečně vás, milí přátelé, zvů! Budu vděčný všem těm, kteří v jednotlivých farnostech svatozdislavskou letošní poutí zorganizují. Máme toho tolik, za co bychom se měli modlit, máme mnoho důvodů vyprošovat našim rodinám na přimluvu Panny Marie a sv. Zdislavy Boží ochranu a požehnání, a stejně tak, máme nemálo důvodů, na úmysly rodin se i kajícím obětovat! Modlitba a kající srdce i sebezápor jistě náročnosti poutní cesty k pouti neodmyslitelně patří. Prosím, v následujících dnech postní doby na to myslíme. Život sv. Zdislavy, svou něžnou skromností a křesťanskou opravdovostí, je nesmírně oslovující. Připomínejme si její svědectví o Kristu.

Už dnes se těším na setkání s vámi u sv. Zdislavy, v jakémisi ohnisku a rodinném krbu naší litoměřické diecéze, a žehnám všem, zvláště pak rodinám.

Váš + Jan

Jak se můžeme k oslavám Roku rodiny přidat? Můžeme začít s uzdravováním a obnovováním naší vlastní rodiny i našich společenství. Začínáme každý den, nevzdáváme to, neuzavíráme se sami do sebe. Pojdme se proto více zaměřit na život v rodině, partnerské a rodinné vztahy, výchovu dětí a život farní rodiny vůbec.

Vždy kolem svátku sv. Valentýna probíhá Národní týden manželství, to je velká příležitost. Letos připadl na 10. až 16. února a jeho motto bylo: „Ohromné maličkosti – malé kroky k velkým vztahům“.

V pátek 14. února jsme v Teplicích prožili slavnostní mši svatou, při ní

krásné společenství rodin s dětmi a mohli jsme obnovit své manželské sliby. Každý pár dostal svítlnu jako symbol světla, abychom byli světlem ve svých rodinách a všude tam, kde se nacházíme. Ke každému slavení patří také dobrá hostina a tou jsme celý večer zakončili.

Diecézní centra pro rodinu v České republice se po celý tento rok připojují svými aktivitami a vzájemnou spoluprací k těmto oslavám.

Pořádáme jednodenní, víkendové nebo týdenní programy, na které se může přihlásit každý, kdo chce pečovat o vztahy ve své rodině.

Rádi bychom vám přiblížili naši největší aktivitu, Manželská setkání, kterou pořádáme pro celé rodiny.

Cílem těchto setkání je podpořit instituci manželství a vytvořit tak prostor, kde by si manželé mohli připomenout, že dobré manželství není samozřejmost a mohli sdílet vzájemně své zkušenosti. A co vás na nich čeká?

Vstřícnost a laskavé přijetí organizátorů. Celý týden se snažíme vytvářet atmosféru radosti, pochopení a přijetí a jsme připraveni vám po-

máhat. Vyslechnete si přednášky manželských párů o jejich společném životě – o zkušenostech, zápasích, vítězstvích i prohrách. Bude se mluvit velmi otevřeně o manželské krizi, odpuštění, zdravém sebevědomí, komunikaci, potřebách, sexualitě i dalších tématech. Budete mít prostor mluvit s partnerem/partnerkou o tom, na co vám doma chybí čas, co vás trápí, po čem toužíte a z čeho se radujete.

Celý týden jsou k dispozici dva kněží, jeden pro mládež a děti, druhý pro manželské páry. Pro ty z nás, kteří se chtějí poradit s rodinným terapeutem, je připravena i tato vyhledávaná služba.

Můžete načerpat nové zkušenosti a poznatky o tom, jak řešit konflikty a nedorozumění a jak jim předcházet, jak si vzájemně naslouchat a lépe se chápat a tím zlepšit vaše manželství.

Celý týden je prodchnutý a nesený společnými modlitbami a tím můžete prohloubit svůj vztah k Bohu. Nezapomínáme

ani na volný čas v rámci volných odpolední, kdy si můžete zaspotovat nebo se kochat krásou Litomyšle a jejích zahrad, které jsou zapsány na seznamu UNESCO.

Děti jsou vítány a v době předná-

řesto doporučujeme, pokud je to jen trochu možné, přijet raději bez dětí, protože budete mít víc času na péči o váš vztah.

Zájem o tento pobyt bývá velký, proto doporučujeme, přihlaste se včas. Bližší informace, pokyny a přihlášky naleznete na našich stránkách www.centrumprorodinu.cz.

Jaké další programy jsou připraveny?

- Týden pro rodinu (12.–18. 5.), motto: „Fandíme rodině“
- Manželská setkání v Litomyšli (12.–19. 7.) pro rodiny s dětmi
- Obnovy pro manžele v Hejnicích
- Národní pouť rodin (30. 8.) ve Žďáru nad Sázavou
- Víkendy pro ženy (28.–30. 3.) v Jiřetíně pod Jedlovou
- Víkendy pro muže (21.–23. 3.) v Albeřicích
- Měsíční setkávání žen v Teplicích
- Měsíční setkávání mužů v Teplicích, Krupce a Bohušovicích nad Ohří
- Národní centrum pro rodinu připravuje senátní konferenci o rodinné politice

Rádi vás budeme prostřednictvím Zdislavy a našich webových stránek informovat o tom, co připravujeme, a budeme velmi rádi, když se k aktivitám připojíte.

Ze srdce vám všem přejeme, ať prožíváte co nejvíce radosti ve své rodině a jste si navzájem podporou.

Mše svatá, Teplice. Foto Věra Gajdušková

šek a skupinek je pro ně připraven kreativní program pod dozorem vyškolených a zkušených pečovatелů.

Za diecézní centrum pro rodinu manželé Iva a František Růžičkovi

Zveme vás na Katolické dny v Řezně

Od 28. května do 1. června 2014 se již po 99. konají Katolické dny, tentokrát v Řezně (Regensburg) – v jednom z nejstarších měst Německa s bohatým duchovním a kulturním dědictvím. Symbolem města na Dunaji je Kamenný most. Také Katolické dny 2014 se nesou ve znamení sblížení, neboť chceme v souladu s mottem „Stavět mosty s Kristem“ společně budovat mosty.

Jeden z těchto mostů má posílit vztahy mezi Německem a Českou republikou. Historické vazby mezi Řezněm a Čechami i partnerství s plzeňským biskupstvím jsou důkazem vzájemné výměny mezi východem a západem. Litoměřická diecéze se na Katolických dnech v Regensburgu také představí. Prezentovat ji bude, kromě jiného, informační stánek na Kirchenmeile.

Mosty setkání a výměny

Více než tisícovka jednotlivých akcí dělá z Katolických dnů místo, kde vznikají mosty – pro společnost, víru a společenství.

Velké pódiové diskuse

Katolické dny jsou platformou politického, společenského a církevního dialogu. Katolické dny v Řezně se věnují otázkám, jež hrají ve společnosti a v církvi stále větší roli. Tematický okruh „Věra – církev –

tivách evropské integrace, změněné roli náboženství ve střední a východní Evropě, otázkách hospodářské etiky, obratu v energetice či globální odpovědnosti. Stěžejním tématem bude 25. výročí sametové revoluce (1989). Jak to v současné době vypadá s vytvářením mostů mezi východem a západem a se sjednocením Evropy? Jak se vyvíjí soužití Čechů a Němců? Na toto téma byla oslovena řada odborníků z České republiky.

Centra

Další program Katolických dnů je rozdělen do devíti center s různými tematickými zaměřením. Pro návštěvníky z České republiky je zajímavé zejména centrum „Globální odpovědnost a evropské sousedství“. Proběhne tu mnoho akcí věnovaných česko-německým vztahům a společným otázkám sousedství v Evropě.

Ve čtvrtek se například na jednom z pódíí bude řešit otázka: „Když Slovák platí za Řeka. Kde leží hranice solidarity v Evropě?“ V pátek odpoledne bude na programu diskuse s názvem „Svobodní a solidární? 25 let po převratu ve východní Evropě“. Sobotním tématem budou „Česko-německé skutečnosti. O životě vedle sebe a spolu podél hranice“, mimo jiné s biskupem plzeňské diecéze Františkem Radkovským. Kromě toho se ve stanové kapli sv. Nepomuka v prostorách univerzitního kampusu uskuteční řada rozhovorů s významnými českými duchovními:

Čtvrtek, 16.30 hodin: „Češi a Němci: co nás spojuje – co nás dělí“ – biografický rozhovor s ministrem kultury České republiky Danielem Hermanem

Pátek, 11.00 hodin: „Pastýř na kamenitěm poli“ s biskupem Františkem Radkovským

Sobota, 11.00 hodin: „Být křesťanem v sekularizovaném prostředí“ – o církevní situaci v České republice s teologem Tomášem Halíkem

Sobota, 17.00 hodin: „Od vězně ke kardinálovi“ s kardinálem Dominikem Dukou

V „Centru vzdělávání a věda“ bude Tomáš Halík společně s německým filozofem Christophem Türckem diskutovat na téma „Učit se od ateismu?“.

V „Centru mládež“ se představí Koordináčnické centrum česko-německých výměn mládeže – Tandem.

Bohoslužby

Katolické dny zvou k dialogu s Bohem. Téměř 100 bohoslužeb bude zdrojem impulzů a orientace a vytvoří most k Bohu. Čekají vás nejen velké mše svaté s více než 20 000 účastníky ve čtvrtek a v neděli, ale i menší možnosti modlitby. Obzvlášť působivá je „Noc světla“ v pátek večer za účasti bratří z Taizé.

V sobotu proběhne pouť do městečka Neukirchen beim Heiligen Blut. Češi a Němci se zde společně zúčastní slavnostní dvojazyčné bohoslužby celebrowané řezenským biskupem Dr. Rudolfem Voderholzerem a plzeňským biskupem Františkem Radkovským. Poutě navazuje na tradiční putování věřících z Chodska na toto poutní místo a bude se věnovat zejména 25. výročí pádu železné opony.

Katholikentagsmeile - místo prezentace církevního života

Zažijte rozmanitost církevního života a katolických tradic na tzv. Katholikentagsmeile, ulici plné informačních stánků. Přibližně 300 církevních spolků, organizací, biskupství a řeholních společenství se představí v malebné městské čtvrti Stadtamhof a přiblíží hostům své aktivity.

Navštivte stánek Biskupství plzeňského a litoměřického nebo stánek České biskupské konference a informujte se o jejich činnosti.

Kultura

Díky slavnému chlapeckému chrámovému sboru Domspatzen a Vysoké škole pro katolickou a chrámovou hudbu a hudební pedagogiku je Řezno městem plným zpěvu a tónů. Pestrý program přináší duchovní hudbu, hudbu 20. století, rock, pop, výstavy, nejrůznější prohlídky, ka-

baret či literární čtení návštěvníkům umožní prožít evropské sousedství, mimo jiné prostřednictvím:

- koncertu Dotschy Reinhardt, německé jazzové zpěvačky s romskými kořeny – čtvrtek večer
- koncertu plzeňské hudební skupiny Quo Vadis – pátek večer, sobota odpoledne
- českého animovaného filmu „Alois Nebel“ – pátek večer
- mše D dur Antonína Dvořáka – pátek večer
- koncertu hudební skupiny Traband a plzeňského souboru Touch of Gospel během hlavního bodu programu „Vzájemné mosty“ – sobota večer
- české dětské opery „Brundibár“ – sobota odpoledne

Některé akce budou simultánně tlumočeny do češtiny. Věnujte prosím pozornost informacím v tištěném programu a na stránkách www.katholikentag.de/vitejte. Najdete zde program nebo informace o stravování a popis cesty.

Pro všechny občany České republiky a osoby s bydlištěm na území ČR stojí permanentka 1100 Kč a denní vstupenka 360 Kč.

List papeže Františka adresovaný rodinám

Drahé rodiny,

přicházím k prahům vašich domů, abych k vám promluvil o události, která – jak je známo – proběhne ve Vatikánu letos v říjnu. Jde o mimořádné generální zasedání biskupského synodu, svolané k diskusi na téma „Úkoly pastorační rodin v kontextu evangelizace“. Církev je dnes povolána hlásat evangelium a čelit novým naléhavým pastoračním úkolům, které se týkají rodiny.

Toto důležité setkání se dotýká celého Božího lidu: biskupů, kněží, zasvěcených osob a věřících laiků místních církví na celém světě, kteří se aktivně podílejí na jeho přípravě konkrétními návrhy a nezbytnou podporou v modlitbě. Tato modlitební podpora je víc než kdy jindy nezbytná a významná zejména z vaší strany, drahé rodiny. Synodální shromáždění je totiž věnováno zvláště vám, vašemu povolání a poslání v církvi a ve společnosti, problémům manželství, rodinného života, výchovy dětí a roli rodin v poslání církve. Prosím vás proto o intenzivní modlitbu k Duchu svatému, aby osvětlil synodní otce a vedl je v jejich náročném zadání. Jak víte, po tomto mimořádném zasedání synodu bude za rok následovat řádné synodní shromáždění, které bude dále rozvíjet téma rodiny. V září 2015 proběhne v tomto kontextu také světové setkání rodin ve Philadelphii. Modleme se proto společně za to, aby církev skrze tyto události podstoupila skutečnou cestu rozlišování a přijala vhodné pastorační prostředky, které pomohou rodinám vyrovnat se s aktuálními problémy ve světě a síle vycházející z evangelia.

Píši vám tento dopis v den, kdy slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu. Evangelista Lukáš vypráví, že Panna Maria a svatý Josef přinesli dítě do chrámu, jak žádal Mojžíšův zákon, aby je obětovali Pánu. Stařec Simeon a prorokyně Anna, vedeni Duchem svatým, jim vyšli vstříc a rozpoznali v Ježíši Mesiáše (srov. Lk 2,22-38). Simeon jej vzal do náručí a děkoval Bohu za to, že konečně „spatřil“ spásu. Anna, navzdory pokročilému věku, našla nové síly a vyprávěla všem o tomto Dítěti. Je to krásný obraz: dvojice mladých rodičů a dva staří lidé shromáždění Ježíšem. Ježíš skutečně přivádí k setkání a spojuje generace! On je nevyčerpatelným zdrojem lásky, která přemáhá každou uzavřenost, každou osamělost a každý smutek. Na své rodinné cestě sdílíte mnoho krásných chvil, společné jídlo, odpočinek, domácí práce, zábavu, modlitbu, cesty a pouti, projevy solidarity. Ničemně schází-li láska, chybí také radost. A autentickou radost nám dává Ježíš: nabízí nám své Slovo, jež osvětluje naši cestu, dává nám Chléb života, jenž nás posiluje na každodenní lopotě naší cesty.

Drahé rodiny, vaše modlitba za biskupský synod bude vzácným pokladem, který obohatí církev. Děkuji vám a prosím vás, abyste se modlily také za mne, abych mohl sloužit Božímu lidu v pravdě a lásce. Kež vás všechny neustále doprovází a ochraňuje Panna Maria a svatý Josef a pomohou vám kráčet v jednotě lásky a vzájemné službě. Ze srdce vyprošuji každé rodině požehnání našeho Pána.

Ve Vatikánu 2. února 2014
Ve svátek Uvedení Páně do chrámu

Program Svatého týdne Mons. Jana Baxanta

13. 4.	10.00 hod.	Květná neděle	katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
17. 4.	9.00 hod.	Missa chrismatis	katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
17. 4.	18.00 hod.	Coena Domini	katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
17. 4.	20.00 hod.	Setkání s „apostoly“	biskupská rezidence, Litoměřice
18. 4.	10.00 hod.	Velkopáteční křížová cesta	Kalvárie, Ostré u Úštěka
19. 4.	21.00 hod.	Vigilie velikonoční	katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
20. 4.	10.00 hod.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	katedrála sv. Štěpána, Litoměřice

Již čtrnáctým rokem oblékly děti kostýmy tří králů, aby do domovů a rodin nesly radostnou zvěst o narození Krista. Tisíce dobrovolníků procházelo ulicemi měst a obcí celé České republiky. Někoho tři králové zastihli na ulici, někoho navštívili doma, každému však popřáli a nabídli možnost přispět na pomoc potřebným. Tříkrálová sbírka v letošním roce byla v rámci celé České republiky rekordní. Nebylo tomu jinak ani v litoměřické diecézi, kde se vybralo do 752 pokladniček neuvěřitelných 1 870 840 Kč, což je o 371 022 Kč více než v předešlém roce.

Žehnání koledníkům

Každým rokem zahajuje Tříkrálovou sbírku žehnání koledníkům. Tříkrálovým koledníkům i letos požehnal biskup litoměřický Mons. Mgr. Jan Baxant v kostele Všech svatých v Litoměřicích dne 3. ledna 2014. Na žehnání se sjeli koledníci z různých koutů litoměřické diecéze. Setkali se zde zástupci koledníků z Litoměřic, Lovosic, Teplíc, Ústí nad Labem, České Kamenice a Mostu. Z Litoměřic se zúčastnili také místní skauti a děti z dětského domova. Celkem zde bylo přes padesát dětí. Po žehnání se pak již tradičně sešly v sídle Diecézní charity Litoměřice k malému občerstvení. Žádní koledníci však nepřišli zkrátka, koledníkům

z dalších míst litoměřické diecéze požehnali duchovní v místě jejich působení.

Jak to vidí koordinátorka

Třetím rokem koordinuje Tříkrálovou sbírku v litoměřické diecézi Veronika Vedejová: „Z letošního výsledku mám obrovskou radost. Je velmi obtížné sehnat dostatek dobrovolníků, kteří jsou ochotni koledovat, a to ne jen samotné koledníky, ale hlavně vedoucí skupinek. Každým rokem pokrýváme stále větší území litoměřické diecéze, o čemž svědčí i vzrůstající výtěžek sbírky. Letos jsme poprvé koledovali například v Radouni, Chcebuzi, Stračí, Habřině nebo Konojedech, stále jsou však místa, která nemáme pokrytá. Také výnosy jednotlivých kasiček byly mnohem vyšší, než v předešlých letech. Například Diecézní charita Litoměřice měla pouze v pěti kasičkách ze sedmdesáti čtyř méně než jeden tisíc korun. Je za námi velký kus práce, která, myslím, přinesla zasloužený výsledek. Nic z toho bylo však nebylo možné bez pomoci obětavých dobrovolníků, kteří se na sbírce podílí, všem těmto patří náš velký dík.“

V litoměřické diecézi se zapečetilo celkem 752 kasiček, z toho bylo pod hlavičkou Diecézní charity Litoměřice zapečetěno kasiček 108. Tyto kasičky byly naplněny ve více než sedmdesáti obcích v okolí Litoměřic díky koledníkům, kterých letos bylo více než 180. Do koledování se kromě stovek dobrovolníků zapojila také spousta základních škol, např. ZŠ Libochovice nebo ZŠ Libotenice. Výjimkou nebyly ani mateřské školy, již druhým rokem s Charitou spolupracovala MŠ Klapý.

Postřehy vedoucích tříkrálových skupinek

Musím se přiznat, že jsem měla trochu trému, jelikož jsem tři krále doprovázela poprvé. Obavy se ale velmi rychle rozplynuly, protože nás informování místní občané čekali, vítali a štědrě odbarovovali, někde dokonce i výslužkou. Moc hezký zážitek byl, když děti od jedné paní obdržely i drobnou minci do své kapsy a ony bez zaváhání i tento obnos hodily do zapečetěné kasičky. Cestou domů, když jsme projížděli Terezínem, jsem chtěla děti odměnit alespoň pizzou v restauraci Na Obzoru. V té jsme zastihli i pana majitele, který též přispěl do sbírky, přijal požehnutí a nakonec nás na pizzu pozval on. Z celého dne jsem měla tak hezké a milé pocity. Už se těším na příští rok.

Marie Mazancová

Byli jsme velmi mile překvapeni, když se u nás při koledování po městě zastavovali i motoristé, aby přispěli do kasiček. Dalším milým překvapením letošní Tříkrálové sbírky byla iniciativa sestry farářky Církve československé husitské, která společně se svými věřícími předala do sbírky finanční dar.

Josef Pálka

Kde sbírka pomůže

Většina prostředků směřuje na pomoc potřebným v regionu, kde byly peníze vykoledovány. Vzhledem k tomu, že si každý může určit vlastní záměr, na který 65 % z celkového výtěžku použije, je využití sbírky různorodé, vždy však musí záměr sloužit ke zlepšení sociální situace potřebných.

Diecézní charita rozdělí letošní výtěžek mezi lidi v nouzi, kterým nakoupí potřebné potraviny a hygienické pomůcky, dále mezi znevýhodněné, sociálně slabé a handicapované děti na školách a děti z azylových domů, část peněz poputuje na nákup kompenzačních pomůcek pro seniory. Z výtěžku podpoří rovněž zahraniční projekt Dali-Křídlo v Mongolsku.

Oblastní a farní charity použijí prostředky např. na vybavení bytů chráněného bydlení, na aktivity pro děti z nízkoprahových center, na nákup potravin pro lidi bez domova, vybavení domovů pro seniory či na sociální byt pro dostupné bydlení.

Přestože je Tříkrálová sbírka sbírkou charitní, nepodílí se na její organi-

Výsledky Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi v posledních třech letech

Rok	Pokladničky	Vykoledovaná částka
2012	527	1 196 347 Kč
2013	648	1 499 818 Kč
2014	752	1 870 840 Kč

zaci pouze místní charity. Aktivně se zapojují také farnosti, obce, školy či dětské domovy. Koledovat může prakticky kdokoli, stačí si napsat záměr, na co chce finance použít a sehnat a zajistit koledníky. Vždy je však potřeba koledovat pod hlavičkou Charity ČR, proto je nutné zkontaktovat se s nejbližší místní Charitou, která pomůže nebo poradí s organizací a administrací sbírky.

Například farnost Semily podpoří z prostředků Tříkrálové sbírky turnovské centrum pro rodinu Náruč, o. s., sociálně slabé rodiny s dětmi ve farnosti, táborový pobyt pro děti ze sociálně znevýhodněných rodin, vybrané školy v regionu nákupem školních pomůcek a dále přispěje sociálně znevýhodněným seniorům ve farnosti. Farnost Liběšice u Žatce, která vykoledovala účtyhodných 269 632 Kč, podpoří především děti ze sociálně slabých rodin a rodinná a mateřská centra.

Mateřské centrum Úštěk a Základní škola Třebeňovice použijí vykoledované peníze na podporu volnočasových aktivit dětí ze sociálně znevýhodněných rodin. Základní škola Libochovice zakoupí zdravotně postiženému chlapci z Libochovic speciální autosedačku, která mu umožní dopravu do rehabilitačního centra v Piešťanech.

Podpora Tříkrálové sbírky

Pomoci Tříkrálové sbírce se dostává z mnoha stran. V neděli 5. ledna se v Kapli Vzkříšení ve Vratislavicích nad Nisou uskutečnil charitativní koncert volného libereckého sdružení Rosex. Část výtěžku koncertu bude prostřednictvím Tříkrálové

sbírky věnována dvěma dětem z Indie, které byly na dálku adoptovány vratislavickou farností.

V Jiřetíně pod Jedlovou zase nezapomněli poděkovat. V místním kostele Nejsvětější Trojice uspořádala skupina „Zhasni“ 12. ledna koncert, kterým za Tříkrálovou sbírku děkovala všem dárcům i dobrovolníkům.

Nejhezčí tříkrálová koruna

Pátý ročník soutěže o nejhezčí tříkrálovou korunu byl letos rekordní. Zapojilo se celkem 50 dětí z pěti různých škol a originalita korunám skutečně nescházela. Po zhodnocení korun komisí putovala první tři místa do Základní školy Ladova v Litoměřicích, kde první místo obsadila Eliška Kolbingerová ze 4. C s korunou zdobenou zlatými korálky, na druhém místě skončila Anežka Mašková z 3. C, která ke zdobení využila mušle a třetí místo obsadila loňská vítězka Klárka Vyvalová z 5. A s korunou s barevným peřím a korálky.

Poděkování

„Přestože výtěžek Tříkrálové sbírky není tím nejdůležitějším cílem, jsou Tři králové pro lidi příležitostí, jak vykonat dobrý skutek a podpořit tak charitativní projekty. Každoroční nárůst sbírky dokazuje, že lidé pomáhat chtějí, a to, že vkládají důvěru právě Charitě, nás velice těší a zároveň zavazuje využít prostředky co nejefektivněji. Díky jednotlivým záměrům Tříkrálové sbírky, které vychází od samotných organizátorů sbírky v daném místě, pomáhá sbírka právě tam, kde lidé pomoc skutečně potřebují. To je velké specifikum Tříkrálové sbírky a zároveň jistá záruka, že prostředky sbírky budou využity tak, jak si přejí samotní dárci. Naš velký dík tedy patří všem dárcům, a to jak těm, kteří přispěli jednou korunou, tak těm, kteří na sbírku věnovali tisícekorunu. Připomenout musím také obětavost všech koledníků a vedoucích skupinek, kteří s nasazením koledovali za každého počasí,“ uzavírá Veronika Vedejová.

Příznivci Tříkrálové sbírky z litoměřické diecéze, kteří se v příštím roce chtějí sbírky zúčastnit, se již nyní mohou hlásit na tel: 734 435 168 nebo na e-mailu: dobrovolnici@dchltm.cz.

Připravila Edith Kroupová,
Diecézní charita Litoměřice

Výsledky koledování v roce 2014, DCH Litoměřice - v obcích

Obec	Pokl.	Vykoledováno
Hlinná	1	490 Kč
Dómské náměstí	1	8 309 Kč
Mírové náměstí Litoměřice	1	3 635 Kč
Velké Žemoseky	1	2 775 Kč
Hrdly	1	1 342 Kč
Podsedice (koledovala místní ZŠ)	3	3 684 Kč
Třebívlice	3	4 324 Kč
Terezín (koledovala místní ZŠ)	4	10 705 Kč
Libotenice (koledovala místní ZŠ)	2	4 347 Kč
Miřejovice + Miřejovická stráž	1	4 139 Kč
České Kopisty (koledovala místní ZŠ)	2	3 060 Kč
Chodouny (koledovala místní ZŠ)	1	3 268 Kč
Teplá	1	5 948 Kč
Vchynice	2	9 374 Kč
Boreč, Režný Újezd, Struženka, Bílinka	3	2 607 Kč
Jenčice	1	3 800 Kč
Travčice	2	8 400 Kč
Litoměřice - kostel Všech svatých	1	2 798 Kč
Libochovany	1	4 290 Kč
Želkovice	1	2 330 Kč
Štětí (koledovala místní ZŠ)	9	17 186 Kč
Radouň, Chcebuz, Stračí	3	6 194 Kč
Žitenice	1	6 212 Kč
Trnovany	1	1 813 Kč
Brozany nad Ohří	4	13 853 Kč
Třebeňovice (koledovala místní ZŠ)	5	9 278 Kč
Žalhostice (ZŠ)	2	4 477 Kč
Libochovice (koledovala místní ZŠ)	3	8 774 Kč
Klapý (koledovala místní MŠ)	3	3 562 Kč
Bohušovice nad Ohří (ZŠ)	5	8 230 Kč
Horní Řepčice	1	1 330 Kč
Mělník	10	30 873 Kč
Počaply	1	2 915 Kč
Třebošín	1	4 690 Kč
Nučničky	1	1 664 Kč
Křešice	2	5 193 Kč
Lounky	1	3 281 Kč
Nové Dvory	1	3 416 Kč
Chvalín	1	2 510 Kč
Doksany	2	4 156 Kč
Vrbice	1	906 Kč
Polepy	1	1 054 Kč
Mlékojedy	1	1 135 Kč
Vrutice	1	1 443 Kč
Mašův	1	3 000 Kč
Kadaň	1	19 500 Kč
Ploskovice	3	5 182 Kč
Úštěk	1	10 410 Kč
Tetčiněves, Rochov, Julčín, Vědlice	1	1 647 Kč
Rašovice, Kalovice	1	650 Kč
Ostré, Robeč	1	1 968 Kč
Ličnice, Lukov, Dubičná	1	1 941 Kč
Dolní Vysoké, Habřina	1	444 Kč
Konojedy, Bílý Kostelec	1	371 Kč
Starý Týn, Držovice, Brusov, Třebín, Zelený	1	1 400 Kč
Kryštofovo Údolí	1	7 800 Kč
Celkem	108	288 083 Kč

Senior klient, nebo člověk?

V souvislosti s prodlouženým stářím zaznamenáváme nárůst dezorientovaných a zmatených lidí, jejichž psychika zaostává, kdežto tělo je ještě funkční. Vzrůstá náročnost poskytované péče. Psychobiografický model péče o seniory je zaměřen především na psychické potřeby seniorů. Model této péče podporuje porozumění mezi dvěma generacemi, mezi poskytovateli a příjemci péče, je zaměřen na podporu schopnosti starého člověka postarat se sám o sebe a na způsoby, jak tuto schopnost uchovat či navrátit. Oživení aktivního přístupu seniora k životu stojí na oživení duševního života seniora. Silnou stránkou konceptu péče, jejímž autorem je rakouský profesor Böhm, je individuální přístup k starému člověku.

S **Mgr. Pavlem Szymańským**, asistentem ředitelky Diecézní a Farní charity Litoměřice, hovořila na toto téma Vlasta Klekerová, redaktorka Studia Štěpán.

Pořad bude vysílán **11. 3. 2014 ve 22.00 hodin**, jeho reprízu uslyšíte **17. 3. 2014 v 9.30 hodin**. Pořad lze rovněž vyhledat v audioarchivu Radia Proglas.

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci **97,9 FM z Ještědu**. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo přes satelit. Více informací najdete na www.proglas.cz.

Noc kostelů

Letošní Noc kostelů proběhne 23. května. Staňte se i Vy součástí akce, která již překročila hranice několika států, a ukažte lidem vše krásné, co u Vás mohou nalézt. Již nyní je k Noci kostelů připojeno více než stovka objektů nacházejících se na území litoměřické diecéze a hlásit se můžete stále. Stačí pouze, když duchovní správce farnosti nahlásí koordinátorce akce pro litoměřickou diecézi (kontakt viz níže):

- název kostela, obec, okres, kraj
- kontakt na editora programu (jméno a e-mail) - editor se stará především o editaci programu a informací o kostele na webových stránkách Noci kostelů a je v kontaktu s koordinátorem

Kontakt: Ing. Kristýna Solníčková, MBA,
mob.: +420 731 402 553 nebo e-mail: solnickova@dltm.cz

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 3. 3. 15.30 hod. Setkání s koordinátory Noci kostelů, Litoměřice
- 5. 3. 7.30 hod. Popelční středa, katedrála, Litoměřice
- 7. 3. 11.00 hod. Návštěva azylového domu charity, Most
- 19. 3. 9.00 hod. Vikariátní konference, Bílina
- 20. 3. 17.30 hod. Návštěva Arcibiskupského semináře, Praha
- 21.-23. 3. Formační setkání s bohoslovci, Hejnice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSr

- 5. 3. 17.00 hod. Mše sv. s udílením popelce, Horní Police
- 16. 3. 9.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 19. 3. 17.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 23. 3. 9.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 24. 3. 9.00 hod. Vikariátní konference, Frýdlant
- 25. 3. 17.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 27. 3. 9.30 hod. Vikariátní konference, Dobruška
- 30. 3. 9.00 hod. Mše svatá, Horní Police

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2014 vyjde deset čísel
 - cena 1 ks je 20 Kč
- Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Objednávky:

- písemně na adrese Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

film Don Bosco

v televizi Noe
dvoudílný životopisný italský film
Lodovica Gaspariniho

Tvůrcům filmu se podařilo ukázat charakter kněze, vychovatele, světce a především nesmírně obětavého, odvážného a laskavého člověka. Setkání se světem chudých, opuštěných a ohrožených chlapců, zásadně ovlivnilo jeho život.

- 1. díl v sobotu 22. března ve 20.00 hod.
- 2. díl v neděli 23. března ve 20.00 hod.

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s. r. o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevýžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Mše svatá v římské bazilice sv. Pavla za hradbami, 15. února 2014. Hlavním celebrantem zde slavené liturgie byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Papež František

Autorem fotografií je Roman Albrecht

Ad limina apostolorum 2014, Řím

Čeští a moravští biskupové při generální audienci na Svatopetrském náměstí, 12. února 2014.

Pohled na baziliku sv. Petra v Římě

Zvěstování Páně

vitráž okna,
Horní Řasnice

Foto Ivo Habán

Ze sbírek litoměřické diecéze